

rozsévač rozsievač

3
MAREC
BREZEN

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Radosti do sýtosti

Stavba modlitebny v Žatci

Zármutok na pokánie

Portrét kresťana

Blahoslavení plačúci (žalostiaci)

„Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení“ (Mt 5, 4).

INŠTALÁCIA BRATOV KAZATEĽOV V POPRADE

Bratia a sestry v Poprade prežili dňa 12. 11. 2023 dvojnásobnú radosť. Po triapolročnom, nie ľahkom období, cez ktoré z Božej milosti prešli, si na jeseň roku 2023 zvolili dvoch kazateľov. Bratov Zoltána Kakaša a Filipa Čurillu.

Ten prvý je dlhoročným kazateľom BJB na Slovensku, skoro osemnásť rokov pôsobil ako kazateľ v zbere v Komárne a už druhé volebné obdobie je podpredsedom našej cirkvi na Slovensku. Na jar tohto roku bol oslovený bratmi z Popradu s otázkou, či by sa nechcel posunúť ako kazateľ na iné miesto. Po niekoľkých týždňoch modlitieb a rozhovorov sa rozhodol túto kandidatúru prijať.

Druhý z bratov je mladý, začínajúci kazateľ, ktorý teraz v jeseni ukončil kazateľskú prax práve pod vedením brata Zoliho. Niekoľko rokov po skončení štúdia teológie pracoval v sekulárnom zamestnaní a na jar roku 2022 prežil Božie volanie: „Už je čas nastúpiť do kazateľskej služby na plný úväzok.“

Celú inštalačnú bohoslužbu viedol brat Marek Sonoga, člen rady BJB v SR za severovýchodnú oblasť, a prítomný bol aj predseda cirkvi Benjamín Uhrin, ktorý vykonal inštalačný akt a zároveň slúžil aj zvestou Božieho slova.

Hlavný text zvesti bol z Ef 4, 11 – 13 a nosná myšlienka bola zároveň výzvou, že kazatelia dostávajú úlohu, aby povolaním, ktoré dostali, vyzbrojovali svätých k dielu služby. Nie je to niečo časovo ohraničené, pretože to máme robiť, až kým si nás Pán nepovolá z tejto zeme.

Sme veľmi vďační za tento nový začiatok, ktorý smieme prežívať. Prichádzame pred Božiu tvár s modlitbou a s prosbou o milosť, vzájomné porozumenie a Božie vedenie k spoločnej práci na Jeho diele. Pre oboch kazateľov vyprosujeme Božiu múdrosť ku všetkým rozhodnutiam, ktoré sú pred nimi, a aby boli verní v naplnení toho povolania, ktoré dostali, až kým ich Pán Boh nepošle ďalej.

Za zbor BJB v Poprade člen staršoustva

ZNAKY DUCHOVNÍHO ÚPADKU

„Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy“ (Gen 13, 12).

Lot se od Abrama oddělil. To bylo dobré pro Abrama, ale špatné pro Lota. Jasným znakem duchovního úpadku je, když zjistíme, že se chceme vzdálit od zbožných lidí. Jestli opravdu jdeš s Pánem, budeš chtít být v blízkosti zbožných lidí. Jestliže nechceš být v jejich blízkosti, naznačuje to, že ve tvém životě není něco v pořádku. V uvedeném verši z knihy Genesis 13, 12 čteme, že Abram bydlel v Kenaanu, ale Lot bydlel v městech v okolí jordánském a že stanoval až u Sodomy. Řekněme, že bychom tehdy Lota zastavili a řekli mu: „Co to děláš? Proč se přibližuješ k Sodomě?“ Mohl by odpovědět: „Nejdřív bych jim řekl, že jsem věřící člověk. Nikdy bych nedělal věci, které dělají lidé v Sodomě. Zkoumám jejich kulturu. Možná je dokážu ovlivnit. Nebudu jim kázat, ale možná je ovlivním svým životním stylem a pomohu jim stát se lepšími lidmi.“

Lot se přibližoval k Sodomě, zatímco Abram se přibližoval k Bohu. A tehdy zasáhl Pán. V zajímavém řetězci událostí záutočily nepřátelské síly na Sodomu a Lot byl zajat. Ocitl se ve válce, která s ním neměla nic společného. To byl „budiček“. Pán dovolil, aby se to stalo, aby upoutal jeho pozornost.

Bůh vnáší do našich životů „budičky“ nebo nám klade na cestu překážky, když jdeme nesprávným směrem. Začíná to naším svědomím. Tím malým varovným „bzučákem“, který se zapíná, když děláme věci, které bychom dělat neměli. Pokud jsme v tom vytrvali, naše svobodná vůle nakonec zvítězí a Bůh nám dovolí dělat to, co se nám líbí. Nebude nám vnučovat svoji vůli v našem životě, ale bude nám připomínat, jaká je Jeho vůle.

Zpracovala Marie Horáčková

ÚVODNÍK EXISTUJE ŘEŠENÍ!

„Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni“ (Mt 5, 4). Překlad tohoto blahoslavenství by mohl znít i takto: „Šťastní jsou nešťastní“. V tomto překladu možná ještě více vynikne ten paradox a úplná nelogičnost z pohledu „normálního“ lidského smýšlení. I v tomto blahoslavenství je zjevné, že křesťan je zásadně jiný, než člověk, který není křesťanem.

Svět se na takový výrok dívá s úšklebkem. Vždyť přece hlavní věcí, kterou se lidé snaží ze života odstranit, je smutek, snaha zapomenout na trápení, vyhnout se mu, nepřemýšlet nad ním. Lidé se celý život točí kolem hledání zábavy a rozptýlení. Paradoxem je, že celý rok tvrdě pracují, aby se pak mohli bavit. Pán Ježíš to vyjádřil ještě důrazněji: „**Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda, kdo se nyní smějete, neboť budete plakat a naříkat“ (Lk 6, 25).** Tento výrok ukazuje ubohost a dočasnost světské radosti, veselosti, která je často vyvolávána stupidními programy v televizi a jiných médiích nebo alkoholem či jinými způsoby. Lidé, kteří se teď smějí a radují se, aby se vyhnuli problémům nebo na ně zapomněli, ti nejsou skutečně šťastní. Falešnou veselostí se snaží zapomenout na otázky, týkající se smyslu života, toho, co bude po smrti.

Ale ti, kdo pláčou nad svými hříchy a hříchy jiných, jsou blahoslavení (šťastní), protože na jejich žal existuje řešení. Pán jim zaslubuje pomoc. On jim dá potěšení, útěchu a radost, která není dočasná, ale trvalá. Plačící, kteří naříkají nad svou hříšností, budou potěšeni jedinou útěchou, která jim může přinést úlevu: **Boží odpuštění, které je zdarma v krvi a oběti Pána Ježíše Krista.** Útěcha měla být podle starozákonních proroků jedním z úkolů Mesiáše. Měl být Utěшитelem, který „**obváže rány zkroušených srdcem“ (Iz 61, 1).** Proto Simeon a ostatní zbožní lidé očekávali útěchu, potěšení Izraele (Lk 2, 25). Pán Ježíš svoje poslání naplnil a stále naplňuje. Přináší odpuštění a tím i útěchu do našeho bezvýchodného stavu hříšnosti. Duch svatý nás utěšuje a spolu s naším duchem svědčí, že jsme spasení, zachráněni z milosti, ne pro naše skutky a zásluhy. Dává nám prožívat, že nás nesmírně miluje takové, jací jsme. Dokázal to tím, že On za nás, ještě když jsme byli hříšní, dal svůj život. Nemusíme zůstat v žalu a beznaději, ale na otázku, kterou položil apoštol Pavel: „**Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti?“** máme odpověď: „**Jedině Bohu buď dík, (že mne vytrhl) skrze Ježíše Krista, Pána našeho“ (R 7, 24-25).**

Zpracovala Marie Horáčková

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka.l.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk **Vychádza 11-krát do roka**
SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK3509000000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk
ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč/ kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz
Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia:
Predplatné: 26,-€ za rok + aktuálne poštovné 24,-€.
Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: **IBAN SK3509000000000011489120, SWIFT: GIBASKBX**
Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**
Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.
Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

OBSAH

Inštalácia bratov kazateľov v Poprade Znaky duchovného úpadku	2
Existuje řešení!	3
Blahoslavení plačící (žalostiaci)	4
Komu je možné blahoželať	5
Baptisté na Podkarpatské Rusi	6
Východisko z každého žalu Radosti do sýtosti je pred tvojou tvárou	7
Patrick Higgins Rozhovor s kazateľom	8
Neseme ovoce milosti?	9
Pavol, náš strach ze špatného rozhodnutí	10
MILOŠŤ NÁŠHO PÁNA NEKONEČNÉ ODPUSTENIE Bez lásky nemůžeme žít	12
Dělejme, co umíme Kdy v nás působí Bůh? SME SILNÍ V PÁNOVI Zármutok na pokánie	13
Jak to tehdy bylo	14
Stavba modlitebny	15
Stíny našeho života Pán ukončil pozemskú púť Daniela Šalinga	16
Brat kazateľ Pavol Kondač sa dožíva 95 rokov S Ježíšom v kuchyni	17
Sirény a ostreľovanie počujeme každý deň	18
Pět jazyků omluvy Žeň sa za radostou Konference sester BJB z ČR a SR	19

BLAHOSLAVENÍ PLAČÚCI (ŽALOSTIACI)

V dnešnom svete je populárny veselý, žoviálny človek, ktorý prináša radosť a úsmev a nepripomína zbytočne problémy a trápenia, ktorých je aj tak dost. Tomuto trendu sa snažíme prispôbiť aj my kresťania a upúšťame od mnohých právd, aby sme boli príťažliví pre svet. Mnohí si myslia, že ako kresťania majú byť neustále radostní, lebo už sú spasení. Nasadzujú si preto masku trvalého úsmevu, ale radosť je len povrchná a hraná. Na druhej strane sú kresťania, ktorí sa snažia byť prehnane puritánski. Odsudzujú normálnu radosť a hrajú sa na „žalostiach“, ktorí berú život seriózne a neostáva im miesto pre potešenie. Preto je pre nás kresťanov veľmi dôležité správne chápať aj toto blahoslavenstvo a uplatňovať ho vo svojom živote.

Ako to Pán Ježiš myslel, keď sa takýmto slovom prihovárал tým, ktorí Ho milovali a nasledovali a samozrejme, keď sa prihovára aj nám? Nemyslel tým dočasnú a úbohú svetskú radosť, ktorá je častokrát umelo vyvolávaná bezduchými programami v médiách, alkoholom či iným spôsobom. Nemyslel ani na tých ľudí, ktorí sa falošnou veselostou a radosťou snažia zabudnúť na svoje problémy, ťažkosti a nepríjemnosti života, ale aj na otázky týkajúce sa zmyslu života, toho, čo bude po smrti. Pán Ježiš nemyslel na tých, ktorí plačú a žalostia kvôli niečomu svetskému, ako je strata dobrej povesti, priateľov či majetku. Toto blahoslavenstvo neplatí ani pre tých, ktorí sa trápia pre strach z nejakého časného zla, ktorí chradnú pre starosti či žiadosti po pozemských veciach a žalostia, že ich nemajú. Žalostiaci a plačúci, o ktorých tu hovorí Pán, sú tí, ktorí plačú a žalostia pre hriech. Ide tu o ľútosť pokánia.

Keď sa zadívam na seba v zrkadle Božieho slova, vidím, aký vlastne som – hriešny, padajúci, nehodný Božej lásky. Nestačí však len konštatovanie. Poznanie vlastného stavu ma vedie k plaču nad sebou samým, k ľútosťi nad tým, že som taký, aký som. Keď poznám svoj stav, pociťujem aj žalosť nad hriechmi, ktoré som konal a neustále konám. Každý večer, keď rekapitulujeme deň, vidíme to, čo sme nevykonali podľa Božej vôle, hriechy, ktoré sme urobili. Blahoslavení sú tí, ktorí žalostia nad sebou, svojím stavom. Takéto žalostenie sa nedeje len raz v živote – pri obrátení. To je čosi, čo v živote kresťana pokračuje neustále. V bojoch života sa stane, že prehráme, padneme. Kresťan vtedy žalostí a plače, lebo pády a hriechy ho oddeľujú od Boha. Vďaka, že Pán nám ponúka svoje potešenie.

Ak skutočne milujeme Pána, tak žalostíme aj nad potupou, ktorú človek spôsobuje Bohu, Jeho menu, Pánovi Ježišovi. Plačeme nad výsmechom, ktorý Mu uštedrujú hriešnici, nevediac, čo činia. Žalostíme nad ľudskou aroganciou a pýchou, s akou sa stavia proti svojmu Stvoriteľovi.

„Tí, čo rozsievajú so slzami,
budú žať s plesaním. S plačom
vychádza ten, čo rozsieva
semeno; s plesaním sa však
vráti a donesie snopy“
(Ž 126, 5 – 6).

„Tí, kdo v slzách sejí,
s plesáním budou sklízet“
(Ž 126, 5–6).

„Blahoslavení plačící,
lebo oni budú potešení“
(Mt 5, 4).

„Blaze těm, kdo pláčou,
neboť oni budou
potěšeni“
(Mt 5, 4).

„Veď zármutok podľa
Božej vôle prináša
pokánia na spásu,
a to netreba ľutovať.
Zármutok podľa sveta
však prináša smrť“
(2Kor 7, 10).

„Zármutek podle
Boží vůle působí
pokání ke spáse,
a toho není proč
lítovat, zármutek
po způsobu světa
však působí smrt“
(2K 7, 10).

CO S TÍM DNES?

Plakal si už skutočne niekedy horko nad svojimi hriechmi, žalostil si nad nimi, nariekal si, keď si spoznal, aký si? My evanjelikálni kresťania zdôrazňujeme milosť, no niekedy ju berieme ako veľmi lacnú, zľahčujeme hriech a neberieme ho dost vážne. Neberieme ho tak vážne, aby sme nad ním nariekali a plakali. Ak plačeme, tak nie nad hriechom, ale nad jeho následkami – rozpadla sa nám rodina, opustili nás priatelia, utrpela naša povesť, prišli sme o majetok, ale neplačeme nad tým, že sme klamali, podvádzali, že sme príčinou daného stavu.

Blahoslavení nie sú tí žalostiaci, ktorí žalostia nad následkami hriechu, ktorý spáchali, ale tí, ktorí žalostia nad hriechom samotným, nad sebou samými.

Pravý kresťan však nežalosťi len kvôli sebe, nezastavuje sa pri sebe, ale vzdychá a žalostí aj pre hriech iných. Nie je mu ľahostajný, v akom stave sa nachádza svet, ľudia okolo neho.

Na mnohých miestach Písma čítame, že Pán Ježiš samotný žalostil a plakal nad stavom sveta a ľudí okolo Neho.

Tí, ktorí takýmto spôsobom žalostia, sú šťastní, sú blahoslavení, lebo na ich žiaľ je riešenie. Zasľúbenie od Pána je potešenie, útecha, radosť, ktorá nie je dočasná, ale trvalá. Plačúci, ktorí nariekajú nad svojou hriešnosťou, budú potešení jedinou útechou, ktorá im môže priniesť úľavu: **Božím odpustením, ktoré je zdarma** v krvi a obeti Pána Ježiša Krista.

KOMU JE MOŽNÉ BLAHOŽELAŤ

Aplikácia do môjho života v dnešnom svete:

Dá sa vôbec v dnešnom svete dosiahnuť takýto charakter, byť takým človekom, o ktorom Ježiš hovorí, že je blahoslavený? O kom to vlastne hovorí? Čí portrét tu Ježiš vykreslil? Je to portrét nejakého hrdinu viery, ktorý sa tu a tam občas vyskytne? Alebo portrét dokonalého človeka v nebi? Či je to nedosiahnuteľný ideál? Nie! **Je to tvoj a môj portrét.** Je to charakteristika každého znovuzrodeného kresťana. Obraz toho, aký máš byť, ak si prijal Pána Ježiša za svojho Záchrancu. **Pre každého kresťana platia všetky tieto charakteristiky tu a teraz** a nielen niektoré a niekedy v budúcnosti.

Som taký? Zjavne nie. Kde je teda problém? Ako riešiť rozpor medzi realitou sveta, tým aký som, a tým, čo v blahoslavenstvách a v kázni na hore prikazuje Pán Ježiš? Častokrát to riešime rôznymi karikatúrami kresťana.

Črty, ktoré tu uvádza Pán Ježiš, nie sú totiž prirodzené charakterové vlastnosti, s ktorými sa človek narodí, a nie sú ani rozvinutím týchto prirodzených vlastností.

Chudobný v duchu nie je mentálne retardovaný alebo málo vzdelaný.

Žalostiaci nie je pesimista, ktorý vidí všetko čierne, alebo človek v depresii.

Krotký človek, o ktorom hovorí Ježiš, nie je utiahnutý introvert.

Milosrdný nie je každý, kto urobí nejaký dobročinný skutok.

Človek tvoriaci pokoj nie je niekto, kto si nechá skákať po hlave.

Blahoslaveným prenasledovaným nie je niekto, kto je prenasledovaný pre svoje prešľapy, chyby či politické presvedčenie.

Vlastnosti, o ktorých tu hovorí Ježiš, sa **nedajú dosiahnuť nijakým ľudským úsilím a snahou ani žiadnymi náboženskými úkonmi či liturgiou.** Takéto chápanie vedie k tomu, že niektorí kresťania si povedia: To neplatí pre mňa. To platí pre nejakú kastu vyvolených, pre mníchov, pre kňazov, farárov, ktorí majú žiť kresťanstvo na plný úväzok, ktorí sa viac alebo menej izolujú od reálneho sveta, či už v kláštore, alebo v cirkevných štruktúrach. Vzniká tak náboženská karikatúra „kresťana-profíka“.

Spojením predchádzajúcich dvoch vzniká karikatúra humanistu, znovuzrodeného človeka, ktorý sa snaží naplniť niektoré blahoslavenstvá a príkazy obsiahnuté v Kázni na hore vlastnými silami, čím vznikajú mnohé nedorozumenia, ba priam zosmiešnenia týchto príkazov, keď sa napríklad snažia tvoriť pokoj ľudia, ktorí preskočili ten základ a nepoznali vlastnú biedu a hriech.

Ďalší kresťania dokonca v mene evanjelizácie a misie ignorujú tieto požiadavky a snažia sa byť čo najviac podobní svetu a ľuďom v ňom. Ospravedlňujú to tým, že chcú neveriacich získať pre Krista. Preto taktne zamlčia, že bez toho, aby si človek skutočne zúfal nad sebou a svojou hriechnosťou a uvedomil si, ako veľmi potrebuje Krista a Jeho obeť na kríži, znovuzrodenie nie je možné. Namiesto toho predstavujú kresťanstvo ako super zábavu a Ježiša ako reklamný produkt, ktorý im zabezpečí večný život.

Všetky tieto a rôzne iné karikatúry sú falošnými obrazmi. Tieto vlastnosti sú darom Ducha Svätého, ktoré človek získava pri znovuzrození. Sú to vlastnosti ľudí z iného sveta, vlastnosti nebešťanov, občanov Nebeského (Božieho) kráľovstva. Občania tohto kráľovstva majú byť úplne odlišní, radikálne sa majú odlišovať od ostatných ľudí. Práve v našej radikálnej odlišnosti je prítlačivosť, ktorá oslovuje a priťahuje znovuzrodených ľudí.

Nie je to otázka voľby, otázka rozhodnutia, či budem taký, alebo nie. Ak tvrdíš, že si kresťan, a vôbec netúžiš byť takým človekom, o akom tu hovorí Pán Ježiš, ak vôbec netúžiš po tom, aby tvoj život bol určovaný výhľadom na večnosť, na stretnutie s Bohom, na odplatu v nebesiach, ak sa na to vôbec netešíš a je ti to ľahostajné, tak potom je otázne, či si vôbec kresťan.

Ak túžiš byť takým človekom, o akom tu hovorí Pán Ježiš, nedaj sa oklamať diablom a znechutiť, že je to nedosiahnuteľná chiméra. Všetky tieto vlastnosti sa získavajú znovuzrozením tak, ako dieťa získava niektoré prirodzené vlastnosti pri narodení. Ak si ešte neprežil znovuzrodenie alebo si si nie istý, môžeš ho prežiť hoci aj dnes, keď vyznáš svoje hriechy, prijmeš

odpustenie a odovzdáš vládu nad svojím životom Pánovi Ježišovi. (Ak nevieš, ako to urobiť, rád ti pri tom ja alebo niekto iný z bratov a sestier pomôžeme.)

Ak si sa už znovu narodil, tak už tieto vlastnosti máš, už si ich dostal. Teraz s pomocou Ducha Svätého, ktorý je v Tebe, môžeš tieto vlastnosti rozvíjať a zo dňa na deň sa viac podobať obrazu, ktorý v blahoslavenstvách načrtnol Pán Ježiš. Ak sa zatiaľ málo podobáš tomuto portrétu, je to preto, lebo brániš Duchu Svätému, aby v Tebe tieto nové vlastnosti rozvíjal. Stále dávaš veľa priestoru svojej starej hriechnej prirodzenosti. Vyžaduje to aj tvoje úsilie a prácu, uskutočnenie konkrétnych zmien v živote.

Možno jednou z tých zmien je, že si vyčleníš čas na štúdium Písma, napríklad aj prostredníctvom štúdia Kázne na hore, kde Pán Ježiš aplikuje tieto vlastnosti do konkrétnych situácií života. Ak však nevieme dobre, ako vyzerá predloha, Pán Ježiš Kristus, ak nepočujeme Jeho slová, tak budeme aj naďalej ponúkať ľuďom okolo len karikatúry, a nie skutočný obraz učeníka Kristovho, kresťana, akého si On praje mať, ktorý sa zo dňa na deň podobá viac Jemu samému.

Spracoval: Ján Szöllös

BAPTISTÉ NA PODKARPATSKÉ RUSI

Baptistické sbory byly i v následujících místech: Baťovo (maďarsky Bányó, ukrajinsky Батьово) v regionu Berehovo, Malá Dobroň (maďarsky *Kisdobrony*, ukrajinsky Мала Добронь) v Užhorodském kraji, *Barkasovo* (maďarsky *Barkaszó*, ukrajinsky Баркасово) v okrese Berehovo a Sevluš (od r. 1946 Vinohradiv) (maďarsky Nagyszabolos, ukrajinsky *Севлюш*) na řece Tise. Jednalo se o maďarské sbory, které později buď zanikly, nebo se staly sbory čistě rusínskými.

Baptistický sbor, založený mezi dvěma světovými válkami, se nacházel také ve vesničce Velyki Berehy (maďarsky Beregújfalu, ukrajinsky Берегуйфалу). Sbor vznikl mezi roky 1920 – 1922 misijní prací sboru v Mukačevě. Až do druhé světové války probíhala zde práce s mládeží, nedělní škola a činnost dalších sborových složek. Během války odešla řada mladých členů sboru do Budapešti v naději na lepší životní podmínky. Proto byl sbor po válce zlikvidován.

Dějiny sboru Berehovo (maďarsky *Beregszász*, ukrajinsky *Берегове*) jsou známé díky „Protokolům Berehovské baptistické církve“, které byly nalezeny kolem roku 1944/1945 ukryté na půdě mezi trámy při stavebních úpravách domu zesnulého člena sboru. První zápis je ze dne 27. listopadu 1927, poslední ze dne 26. března 1939. Podle těchto zápisů byla misijní práce v Berehově započata v roce 1920 Jánosem Patricskem, Pracoval v cihelně, kde se seznámil s několika věřícími lidmi. Začali se setkávat a postupně se k nim přidávali jejich sousedé a známí. Péče o sbor se ujal mukačevský kazatel Jenö Stumpf. Nejprve se bohoslužby konaly v cihelně, v roce 1923 se sbor přestěhoval do ulice Széchenyiho a o rok později si pronajal místnost v průmyslové škole na Zrínyiho ulici. I v dalších letech došlo k několika změnám. V polovině třicátých a čtyřicátých let působily v Berehově dva baptistické sbory – jeden, který založil dříve zmíněný Jenö Stumpf, a druhý, který založil József Trohák. Později došlo k jednání mezi oběma sbory, k jejich sjednocení a k založení berehovské oblasti, do které patřily sbory-stanice: Malé Gutovo (maďarsky Kisgút, ukrajinsky Гараздівка), Nižní Kororec (maďarsky Alsókerepec, ukrajinsky Нижній Коропець), Kajdanovo (maďarsky Kajdanó, ukrajinsky Кайданово), Zapson (maďarsky Zápszony, ukrajinsky Запсонь), Heten (maďarsky Hetyen, ukrajinsky Гетен), Koson (maďarsky Mezökaszony, ukrajinsky Косонь) a Velká Behaň (maďarsky Nagybéghány, ukrajinsky Велика Бийгань). V protokolech je také záznam o návštěvě „slavných kazatelů“. Jako jeden z prvních je jmenován Michal Marko z Miloslavi (který se stal mimo jiné na několik let kazatelem sboru Berehovo), Jan Piroch z Liptovského Mikuláše a Jiří Alexovič z Nededu. Ze služby br. Marko je zajímavá informace, že ve sboru Berehovo probíhala dvanáct let misijní práce, a přitom zde nedošlo ani jednou ke křtu. V roce 1932, přesně 25. července t. r., pokřtil br. Michal Marko v řece čtrnáct znovuzrozených duší.

Ve 20. letech začala misijní práce v městečku Kidoš (maďarsky: Kígyós, ukrajinsky Кідьош). Počátky tohoto sboru se lišily od ostatních zakarpatských sborů. Zakládající členové se s evangeliem seznámili jako váleční zajatci v Rusku. Po skončení světové války a návratu domů hledali bratrské společenství. Po určitou dobu byl kazatelem tohoto sboru bratr Michal Marko. Právě v době působení bratra Michala Marko, byla v Kidoši v roce 1936 s podporou Výkonného výboru BJCH postavena modlitebna. V té době byl tento sbor jedním z nejživějších sborů v oblasti s živou mládeží.

Ve 30. letech minulého století byl založen baptistický sbor také ve vesničce Gáty (maďarsky Gát, ukrajinsky Гать). Původně patřili ke sboru v Hut (maďarsky Gút, ukrajinsky

Гут), kde byla ve 30. letech postavena modlitebna. Dochovaly se informace, že v roce 1951 byla modlitebna sboru odebrána, ale po několika letech byla opět vrácena. Ze stejného období je zajímavá zmínka o kazateli Gyözö Lörinc – on vlastně nebyl kazatel, ale prostý zametač silnic. Protože ostatním byla duchovní práce zakázána a protože jeho si nikdo nevíšimál, sloužil ve sboru a objížděl na kole nebo obcházel pěšky ostatní vesnice a vykonával službu kazatele.

V roce 1931 založil kazatel Jenö Stumpf ml. baptistický sbor v Užhorodě (maďarsky Ungvár, ukrajinsky Ужгород). Sbory se nacházely také v městečkách Koson (maďarsky Mezökaszony, ukrajinsky Косонь), Badalovo (maďarsky Badalló, ukrajinsky Бадалово) a Malá Dobroň (maďarsky Kisdobrony, ukrajinsky Мала Довронь). Sbor v Malé Dobroni vznikl až v roce 1939, členové si postavili modlitebnu, která jim však byla v době, kdy Ukrajina patřila k Rusku, zabavena a dnes prý slouží jako diskotéka.

Taková byla tedy situace v době po skončení první světové války, kdy díky dříve popsáným událostem se Podkarpatská Rus stala součástí Československa, což přineslo do života zakarpatských baptistů veliké změny.

Tyto změny však nebyly přijímány a vnímány vždy kladně. Přesto tato skutečnost přinesla řadu událostí:

Již v roce 1920 přijel do Mukačeva delegát z Bratrské jednoty Chelčického z Prahy, aby převzal vedení sboru, a později i Dr. Jindřich Procházka jako tajemník Výkonného výboru Bratrské jednoty Chelčického. A zástupci sboru Mukačevo a Velká Dobroň byli zváni na celostátní konferenci baptistů, kterých se pravidelně účastnili i jako zástupci k nim patřících stanic.

„Zřízení bratrské jednoty baptistů (Chelčického)“ také stanovilo, že sbory jsou sdruženy v župy, a to: českou, moravskou, slovenskou a podkarpatskou. Trochu předběžně uvedu na tomto místě, že při konferenci v Klenovci roku 1937 předložená statistika uváděla, že Jednota měla v tomto roce v Čechách – tedy v české župě – 800 členů v 5 sborech se 7 kazateli, v Moravě v moravské župě 6 sborů se 7 kazateli, 5 modlitebnami a 545 členy, na Slovensku ve slovenské župě 1 300 členů s 8 kazateli a 11 modlitebnami a na Podkarpatské Rusi v podkarpatské župě 115 členů ve 13 obcích.

V roce 1924 byla dokončena modlitebna v Mukačevě. I v této souvislosti je možné připomenout, že sbor Mukačevo byl součástí BJCH, proto na dostavbu modlitebny byla poskytnuta půjčka z jejího stavebního fondu ve výši Kč 96.616,-, a protože sbor z důvodů vnitřních neshod nebyl schopen půjčku splácet, stala se majetkem spolku „Stavební fond BJCH“. Později byla pronajata a využívána jako škola. Nad vchod byla umístěna malá smaltovaná tabulka s nápisem „Obecní základní škola“. Ve všední dny zde probíhala školní výuka, v neděli kázání. V rohu stála kazatelna, uprostřed katedra a černá tabule. Všude stály malinké školní lavice. Na stěně visel portrét českého prezidenta.

(Podle korespondence v archivu HK a disertační práce Dr. Mészárosé Kálmána zpracovala Slavomila Švehlová)

VÝCHODISKO Z KAŽDÉHO ŽALU

„Bůh jim setře každou slzu z očí (z našich očí)“ (Zj 7, 17).

někdo, komu jste plně důvěřovali. V takových chvíľách nás zachváti bolesť srdca, nesmierný žal a pocit bezvýchodnosti. Je však treba vejsť do ticha svatyně Boží, k Němu, k Ježíši Kristu. Jemu můžeme plně důvěřovat a říci Mu všechno. On sám nás provede procesem uzdravování. V evangeliu podle sepsání Lukáše 12, 51 upozorňuje Pán Ježíš Kristus na jednu důležitou skutečnost: **„Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení“**. Je až s podivem, o kom zde Pán mluví. Proto na sebe nenechají dlouho čekat ani slzy spolu s žalem. Pokoj do srdce získáme jen v tichu, spolu s naším Pánem Ježíšem Kristem. Pán nám dává potřebnou útěchu a ukazuje na východisko. V prvním listu Korinským **10, 13 se píše: „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly, Bůh je věrný,**

nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“. Řešení nám dává jedině Pán Bůh. S Ním je nutné být neustále v kontaktu, ve dne, v noci, protože jiná pomoc není. Jak napsal jeden bratr: „Jen Pán nám přináší potešení i v souvislosti se zármutkem, s naříkáním nad hříchem svým i nad hříchem kolem nás, nad hříchem ve světě. Teď sice ještě stále společně s celým stvořením pláčeme a vzdycháme, máme v srdci žal, naříkame nad zpusťšením a smrtí, které hřích působí na celém světě, ale víme a vyhlížíme Jeho druhý příchod, kdy bude Jeho království plně vládnout, potešení bude úplné, neboť už nebude hřích“. Nikdo jiný než Pán Ježíš Kristus neprošel takovým utrpením zkalmaním, bolestí, studem, výsměchem, posměchem, týráním, odsouzením, zradou a následně tou nejkruťejší smrtí, jaká na zemi existuje. Jen On tím vším dobrovolně prošel, sám čistý, bez hřichu, a to kvůli nám, abychom mohli být očištěni Jeho svatou krví, která tekla za nás na kříži. A mohli pak očištěni vejsť s Ním do Jeho království. Na žádného člověka se nemůžeme spolehnout. Jedině On to všechno vytrpěl místo nás. Náš hřích, můj hřích, Mu nesmierně ublížil a přitížil, dolehl na Něj na kříži ke všem bolestem a utrpení. Žádný člověk za nás neumíral na kříži. Byl to jedině Ježíš Kristus. Jemu patří chvála a čest. Nezůstal mrtvý. Pán Bůh Jej vzkřísil z mrtvých a On žije! Dal nám svého Ducha svatého a vede nás na Jeho cestě. Učí nás. Dal nám z Jeho milosti nový život v Něm. Smíme za Ním přicházet s jakýmkoliv žalem, se srdcem zraněným a bolavým, roztrženým. On nám rozumí, utěší nás a dá nám opět novou sílu. U Něj najdeme opět klid a pokoj v srdci, schopnost žít a pracovat dál, do té doby, než si pro nás přijde. Na Něj trpělivě čekáme. On má řešení na každý žal. U Něj máme východisko.

Marie Horáčková

RADOSTI DO SÝTOSTI JE PRED TVOJOU TVÁROU

Máme pred sebou ďalšie blahoslavenstvo, ktoré Ježíš vyslovil v Kázni na vrchu. Na začiatku je dôležité zdôrazniť, že Ježišove blahoslavenstvá nie sú dané na to, aby ich zachovávaním našiel človek cestu k Bohu či k Ježíšovi; nie sú opisom, ako byt spasený, ale opisujú život spaseného človeka skrze vieru v Ježíša Krista. Opisujú nie ľudí, ktorí hľadajú Boha a skrze blahoslavenstvá Ho nájdu, ale ľudí, ktorí boli Bohom v Kristovi nájdení. Nik z nás totiž nehľadal ani nemiloval Boha, ale Boh v Kristu prvý hľadal a miloval nás (Rim 3, 11; 1J 4, 19). Mohli by sme teda povedať, že v slovách Mt 5, 1 – 12 Pán Ježíš zvláštnym spôsobom odpovedá na odvekú túžbu človeka po šťastí. Pritom paradoxne vyhlasuje za šťastných tých ľudí, ktorí podľa všeobecnej ľudskej mienky nemajú nič z toho, čo ľudia za šťastie považujú.

Blahoslavení žalostiaci, lebo oni budú potešení (5, 4).

Tak je to aj s týmto blahoslavenstvom, v ktorom podľa Ježišových slov šťastní sú plačúci či žalostiaci. Tieto slová Ježíša Krista prekvapujú ľudskú myseľ i srdce, lebo srdce človeka to prirodzene táhá opačným smerom. Ježíš nás tu rovnako ako pri prvom blahoslavenstve vedie na miesta, kde nechceme byť – na miesta zármutku, žalosti, smútku, plaču. Človek sa snaží uniknúť alebo sa vyhnúť tomu, čo je nepríjemné, smutné, sklúčujúce. Ježíš prekvapivo hovorí, že blahoslavení sú plačúci. Čo to znamená?

Ježíš tu nehovorí, že veriaci v Krista sa nemajú radovať a že, ako to môže znieť na základe Lukášových slov 6, 25, pre radosť a smiech je tu vyslovené „beda“. Nie! Veď Božie slovo jasne hovorí, že radosť do sýťosti je v Božej prítomnosti (Ž 16, 11); radosť Hospodinova je našou silou (Neh 8, 10).

Ježíš tu hovorí o ľúťosti a zármutku nad zlom a hriechom a o ľúťosti pokánia. To je skutočný zármutok podľa Boha (2Kor 7, 9 – 10). Predovšetkým tu ide o zármutok nad vlastným hriechom. Toto poznanie seba samého, toho, aký som vo svojej podstate skazený a hriešny, ma vedie k tomu, že žalostím nad sebou, svojím hriechom. Je to zármutok pokánia, bez ktorého nie je možné byť človekom podľa Kristovej vôle. Mnohí ľudia síce uznajú, že sú hriešni, že nič nemajú dobré, čo by ponúkli Bohu, ale neprezili „zármutok na pokánie“ (2Kor 7, 9 – 10). Mnohí žalostia nad dôsledkami hriechu, ktoré musia znášať, ale nie nad svojou skazenosťou. Po druhé tu ide aj o zármutok aj nad hriechom, ktorý vidím okolo seba, ktorý zotročuje svet a ostatných ľudí a vedie k mnohým nešťastiam. Patrí sem aj žalost nad stavom Božieho ľudu, Cirkvi Kristovej (Ž 119, 136; Ezd 9, 4; 2Kor 12, 21). Tak ako Ježíš plakal nad Jeruzalemom, ktorý nepoznal deň svojho navštívenia (Lk 19, 41 – 44). Po tretie sem patrí aj žiaľ a zármutok i slzy ako súčasť života v službe evanjelia, lebo tí, ktorí sejú semeno evanjelia so slzami, budú žať s radosťou (Ž 126, 5; Sk 20, 19).

Nakoniec sú žalostiaci aj tí, ktorí plačú v utrpení prenasledovania pre spravodlivosť a pre meno Ježíša Krista. Týmto ľuďom dáva Boh nádherné zaslúbenie: prežijú Božie blahoslavenstvo a skutočné šťastie a radosť sčasti už aj teraz na zemi v tom, že zažijú šťastie a radosť v Božom odpustení; budú potešení z toho, že Boh im v Kristovi odpúšťa hriechy a prijíma ich na milosť. Budú tiež potešení potešením Božím, lebo Boh je Boh milosti a každého potešenia (2Kor 1, 3). Boh dal veriacim v Krista svojho Svätého Ducha, ktorý je Tešiteľ a ktorý bude veriacich v Krista tešiť. Je pravdou, že na tejto zemi veriaci v Krista budú do určitej miery stále prežívať zármutok (1P 1, 6b). Príde však deň, keď veriaci v Krista budú trvale a večne potešení, lebo Boh zotrie každú slzu z ich očí (Zj 7, 17). V prítomnosti svojho Spasiteľa v plnosti prežijú pravdu slova, že „radosť do sýťosti je pred tvou tvárou“ (Ž 16, 11).

Darko Kraljik

PATRICK HIGGINS

ROZHOVOR

S KAZATEĽOM

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Slúžiť v službe kazateľa je veľké rozhodnutie, ale myslím, že som si to úplne neuvedomil, kým som sa do toho nedostal. Povolanie byť pastorom bolo pre mňa jednoducho výsledkom mnohých malých krokov poslušnosti v nasledovaní toho, kam ma Ježiš viedol v službe ľuďom okolo mňa. Nemyslím si, že som niekedy chcel byť pastorom alebo dokonca vodcom. Keď však začnete nasledovať Ježišov príklad a dáte sa Ním viesť, jedného dňa sa obzriete späť a uvedomíte si, že ľudia vás nasledujú a čakajú od vás vedenie a starostlivosť. A ak ste úprimní, viete, že nemáte na to, aby ste uspokojili ich potreby. Takže ak ste múdri, jednoducho ich nasmerujete na skutočného vodcu – na Ježiša.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Som veľmi šťastný, že som vyrastal popri mnohých duchovných vodcoch – od kazateľov, učiteľov, mládežníckych vedúcich, mojich vlastných rodičov až po pokorných údržbárov. Nebolo dôležité ani tak ich postavenie, zručnosť, intelekt či moc, ale skôr blízkosť ich srdca Ježišovi. Vždy na mňa zapôsobili ľudia veľkej viery a veľkej pokory, ktorí boli úprimní, vedeli si priznať aj svoje slabosti a všetko, čo mali dali k dispozícii Bohu. A boli to práve títo ľudia, ktorí hovorili do môjho života alebo investovali do mňa, aby ma nasmerovali do služby kazateľa. Myslím, že naozaj verili v Božiu moc... v to, že môže použiť aj muža, ako som ja.

Kto je tvojím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš)?

Úprimne povedané, mám rád Ježiša a najviac ma ovplyvňuje Jeho učenie a služba. Tak to prežívam. Prečo by som mal ísť inde, ak On jediný má ‚slová života‘? Neznamená to, že neskúmam iné učenia (ako C. S. Lewis, Chuck Smith, Francis Chan... a mnoho ďalších). Najviac ma však inšpiruje Ježiš. Je najlepším.

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Kážem alebo vediem skupiny niečo vyše dvadsať rokov. S manželkou sme viedli univerzitnú službu so študentmi a zakladali sme zbor v Nitre, nasledovala krátka služba na pozícii pastora v Medzinárodnom baptistickom zbore v Bratislave a mnoho misijných ciest po celom svete. Posledných viac ako desať rokov vedieme zbor City Light v centre Bratislavy. Je to dobrodružstvo s Bohom!

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že má zmysel?

Rád vidím, ako sa ľudia nadchnú pre Boha, zažijú Ježišovu slobodu a milosť a vyrastú do podoby, do akej ich Duch obdaroval a zmocnil. To je vzrušujúce! Je veľká česť a privilegium pripojiť sa k ľuďom na ich ceste životom – byť pri ich vzostupoch a pádoch, smútkoch a radoostiach a aspoň trochu im pomôcť priviesť Ježiša a Jeho život do všetkých týchto situácií. Nedávno bolo pre mňa zvláštnym požehnaním viesť v učeníctve skupinu mladých mužov z nášho zboru a sledovať, ako z nich vyrastajú schopní, talentovaní a mocní duchovní vodcovia. Keď sa to stane, je to, ako keď otec zloží pomocné kolieska zo synovho bicykla. Ste trochu nervózne, že sa to môže skončiť pádom. Ale potom jazdia po ceste a je skvelé žasnúť nad tým, čo Boh dokáže.

Čo je pre teba najťažšie?

Pravdepodobne najťažšia vec je, keď vidím veriacich, ktorí sú duchovne nadaní, ale nemajú vieru a odvahu vykročiť a nechať Boha, aby ich použil. Častokrát, keď sa to stane, zodpovednosť za plnenie úloh pripadá na pastorov. Považujem to za ťažké, najmä preto, že cirkev má byť spoločenstvom veriacich, ktorých zmocňuje Duch Svätý, aby ovplyvňovali tento svet, nielen skupinou niekoľkých „profesionálov“, pastorov alebo vedúcich. Na City Light MILUJEM, že sme aktívna skupina otvorená pôsobeniu Jeho Ducha, kde každý prispieva svojím darom. To ma inšpiruje slúžiť s radosťou.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Iste, každý prechádza krízami, pri ktorých sa pozeráme na seba a myslíme si: „Čo tu robím?“ A keď sa spýtam túto otázku, rázna odpoveď od Boha je: „Pretože som ťa sem postavil.“ Bez toho, aby som napísal román, všetko, čo môžem povedať, je, že Boh urobil v mojom živote zázračné veci a ukázal sa tak úžasne verným, že bez pochyb viem, že ma sem postavil, aby som robil to, čo pre Neho robím. Bol by som hlúpy, keby som robil čokoľvek iné. Rovnako som úplne v pohode, ak by sa rozhodol presunúť nás na iné miesto alebo do inej služby. Skrátka, tak ako Abrahám, my s Ním jednoducho musíme kráčať. To je miesto, kde sú požehnaní!

Odpovedať na otázku „čím by som bol, keby som nebol pastorom?“ je jednoduchá. Okrem toho, že slúžim ako pastor, pracujem aj ako učiteľ/tréner, technik Hybrid Event a mám aj množstvo osobných pracovných projektov. Niekedy je to šialená smršť aktivít, ale páči sa mi to.

Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ťažké?

Áno, mám rodinu. S Ivetkou sme manželmi 23 rokov a máme dvoch synov... teraz už veľkých mládencov. Verím, že všetci vnímame službu pozitívne a tento život bol prostredím, v ktorom sa formovalo naše manželstvo aj rodinný život. Videli sme dobré, zlé, škaredé aj krásne stránky služby. A z Božej milosti sme stále tu a napredujeme v ňom.

Zborový život môže byť pre rodinu niekedy náročný, najmä ak si nedáte pozor a nestanovíte správne hranice a očakávania. Napríklad od pastorovej rodiny sa niekedy očakáva, že bude určitým spôsobom súčasťou služby. Vždy som zastával názor, že moja žena a deti sú riadnymi členmi ako ktokoľvek iný. A oni potrebujú nasledovať Pána a robiť to, čo hovorí, nie to, čo niekto iný očakáva. Pozícia vo vedení vás tiež vystavuje kritike, ktorá sa dotýka aj vašej rodiny. Jednoducho sa naučíte nebrať veci príliš osobne, byť láskavi a modliť sa.

Na druhej strane – nie je cirkevný zbor úžasným miestom na uzavretie manželstva a výchovu detí? Akým iným úžasnejším prostredím a skupinou ľudí by sme chceli byť obklopení? Viem, že zo „spoločenstva svätých“ máme oveľa väčší úžitok, ako sú ťažkosti z občasných problémov, ktoré so sebou prináša život v komunite.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Haha... áno, práca s ľuďmi je ťažká. Niekedy je oveľa

jednoduchšie pracovať na záhrade, stretávať sa s priateľmi, niečo stavať, ísť na túru s našimi dvoma huskyami, cestovať s rodinou, jazdiť na kajaku na rieke alebo na horskom bicykli. Myslím si, že skutočnosť, že neslúžim len ako pastor, ale mám aj iné kariérne aktivity, záľuby a venujem aj veľa svojho času rodine a priateľom, mi pomáha udržiavať veci v rovnováhe. Nie som len pastor, som aj človek. Žijem ŽIVOT, nie službu. Som jednoducho Božie dieťa, ktoré žije so svojim Otcom. Udržiavať si správnu perspektívu a priority mi nesmierne pomáha.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

Čas. Mať ho dosť, nevyužívať ho sebecky, dokázať sa zladať s rozvrhom iných ľudí. Šesťdesiat či deväťdesiat minút v nedelu ráno nestačí na to, aby sme úplne naplnili všetko, čo nám Písmo hovorí, že by malo byť súčasťou života cirkevného zboru. A Bratislava je rušné miesto, kde má každý šialené, nekompatibilné rozvrhy plné práce a aktivít. Ako sa teda môžem počas týždňa spojiť s ľuďmi, aby som ich povzbudil v ich viere a vybudoval z nich mužov a ženy, do podoby, do akej ich Boh povoláva? To je moja výzva. A našťastie, Boh je najlepším správcom času a priestoru – dáva príležitosť, kreatívne prístupy a dokonca sa niekedy zdá, že „zastavuje slnko“.

Chcel by si povedať niečo, na čo som sa ťa nespýtal?

Pár povzbudivých slov na rozlúčku: Milujte Boha. Milujte jeden druhého. Buďte láskaví. Odpúšťajte a prijímajte odpustenie. Nekomplikujte veci. A sledujte, čo náš dobrý Boh urobí vo vás, pre vás a cez vás!

Rozhovor viedol a do slovenčiny preložil Janko Szollos

NESEME OVOCE MILOSTI?

Ti, čo rozsievajú se slzami, budú žiť s plesáním, S pláčem vychází, kto rozsievá, s plesáním se však navrací a donese snopy (Ž 126, 5-6).

Boží pohľad je úplne odlišný od ľudského. Lidé se odvracejí od plačících, chudých duchem, od hladovějících a žízňících, toužících po spravedlnosti, od milosrdných, lidí čistého srdce si nikdo nevnímá. Tomu, kdo je pronásledován pro spravedlnost, se vysmívají. Lidské neproměněné srdce poznává každý z nás ve svém okolí, ale i nevěřící člověk cítí, že v blahoslavenstvích, pokud je někdy četli, se skrývá pravda.

Pán Ježíš říká, že blahoslavení jsou ti, kdo pláčou, hladoví po spravedlnosti, jsou milosrdní, lidé čistého srdce, ti, co tvoří kolem sebe pokoj, ti, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost. Lidé se jim však posmívají a považují je za neúspěšné, ale Pán Ježíš jim říká: **Já vám dávám úspěch, neboť vás tvořím novými lidmi, máte podíl na všech mých zaslíbeních.**

Blahoslavenství nám předkládají vyvážený a pestrý charakter křesťana. Tyto charakteristiky mají **být pravdou každého křesťana**. Pán zde vykresluje obraz, který se týká každého křesťana, bez rozdílu. Dělení na křesťany **profesionály** (křesťanství je pro ně zaměstnáním a mají žít podle blahoslavenství) a **laiky** (kteří se věnují světským věcem a proto mají úlevy) je nesmysl, je to zcela nebiblické. Blahoslavenství nepopisují úřady v církvi (učitelé, evangelisti, pastýři, apoštolové, proroci), ale **popisují charakter. Z hlediska charakteru toho, čím máme být, není mezi křesťany rozdíl.** Představa, že tyto „vyšší“ křesťanského života se týkají jen pár vyvolených, zatímco ostatní mají žít „v tmavých údolích“, znamená totální popření Kázání na hoře a blahoslavenství. Každý z nás má odpovědnost pozvednout se na úroveň této normy. **Všichni křesťané se mají vyznačovat všemi těmito vlastnostmi, každý křesťan má mít všechny tyto charakterové rysy. Není osm nebo devět různorodých skupin křesťanů, že by se každá skupina vyznačovala jinou charakteristikou blahoslavenství, ale každý má mít všechny tyto kvality a to ve stejném čase.** Je jen důsledek naší nedokonalosti, že se u jednoho může projevit některá vlastnost víc, u jiného zas jiná vlastnost, ale nemá to tak být. Ve skutečnosti jedna vlastnost vyžaduje i ty další, jedna navazuje na druhou. Žádná z těchto kvalit není přirozeným rysem charakteru. **Každá z nich je cele a úplně dispozicí, která má svůj původ jedině v milosti a působení Ducha svatého. Nikdo k tomu nemůže dojít přirozenou cestou.** Evangelium může z pyšného člověka udělat chudého duchem. **Vlastnosti popsané v blahoslavenstvích jsou ovocem milosti, Ducha svatého, a proto jsou v dosahu každého člověka, bez ohledu na přirozené předpoklady.**

V úvodním verši jsme četli, že s pláčem rozsíváme, ale s plesáním budeme sklízet a ještě s sebou ponese snopy. To znamená, že naše rozsívání Božího Slova – i prostřednictvím našeho časopisu Rozséváč – přináší a ponese plody, protože je v plné režii Ducha svatého. Z Boží milosti ponese plody pro království Boží, i když nyní rozsíváme s pláčem a námahou. To je pro nás veliké povzbuzení od Pána a On dodrží to, co slíbil, Jemu můžeme plně důvěřovat. On nás nikdy nezklame. V tuto Pravdu věřili a za ní šli i naši předchůdci. **Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšení (Mt 5, 4).**

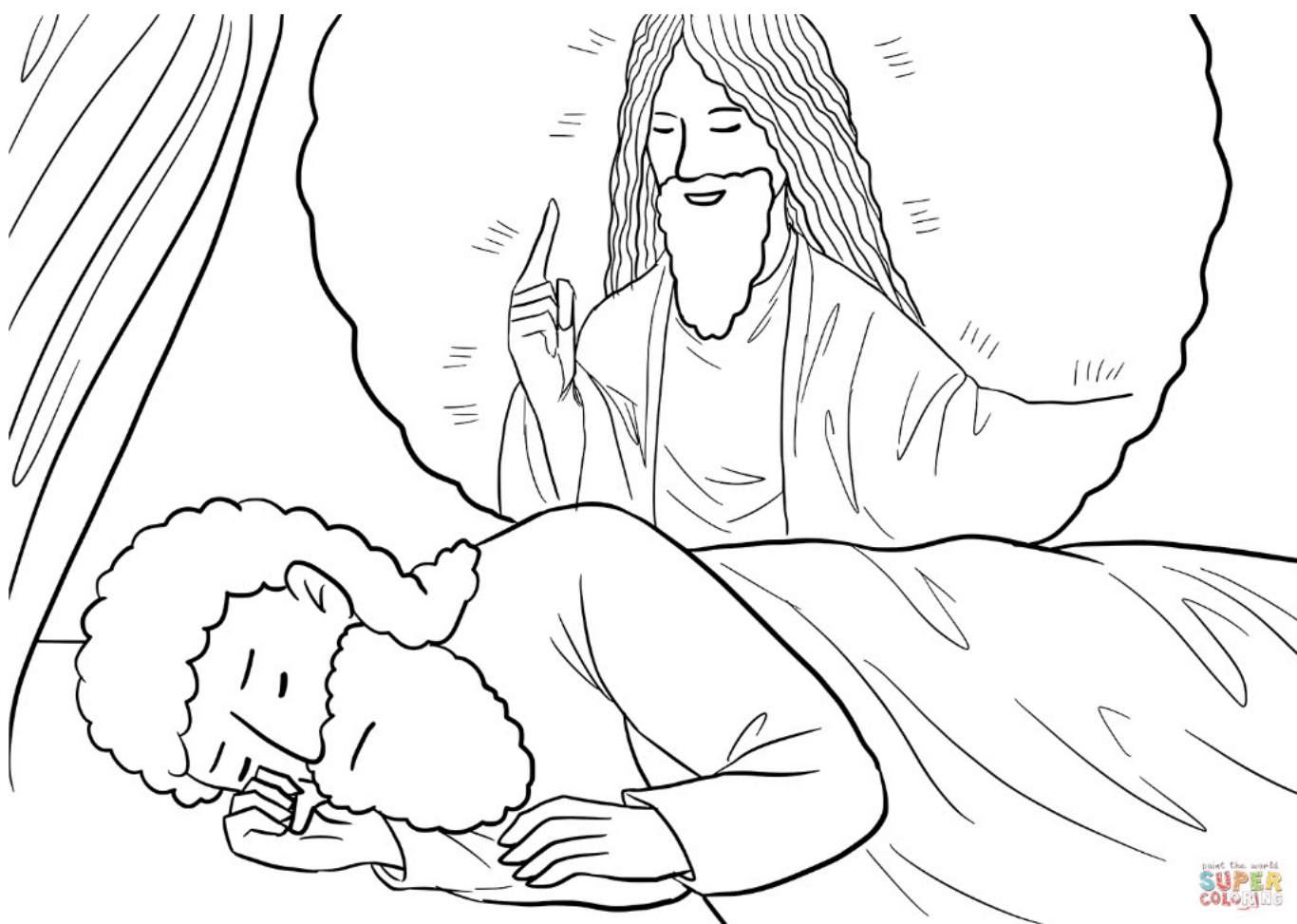
Zpracovala Marie Horáčková

PAVOL NÁŠ STRACH ZO ZLÉHO ROZHODNUTIA

Kde si viem príbeh prečítať: Skutky apoštola 9. a 18. kapitola

Apoštol Pavol z Tarzu je známou a obľúbenou postavou Biblie. Čítame si jeho listy, keď hľadáme útechu, povzbudenie, alebo keď sa nevieme rozhodnúť a hľadáme správne riešenia a odpovede. Jeho život bol veľmi turbulentný, plný dramatických okolností a nevidaných dobrodružstiev. Zažil prenasledovanie, väzenie, fyzickú bolesť, stroskotanie lode, zemestrásenie, aj silné duchovné zážitky, napr. keď k nemu hovoril Ježiš (Skutky 9, 5). Určite zažil situácie, ktoré v ňom prebudili strach o život. Zažil však aj situácie, keď sa musel rozhodovať o zložitých veciach, a pre ľudí je prirodzené mať strach z rozhodovania. Po rozhodnutí totiž prichádzajú následky. Jedno takéto rozhodovanie zažil Pavol aj v Korinte, kde sa snažil rozprávať so Židmi o Ježišovi. Ich odmietavý postoj ho veľmi nahneval a vyhlásil, že pôjde k pohanom (Skutky 18, 6), teda k ľuďom, ktorí neverili v Boha. V noci sa mu vo sne prihovril Ježiš a povedal: *Neboj sa, len hovor a nemlč, pretože ja som s tebou a nikto nesiahne na teba, aby ti ublížil, mám zaiste veľa ľudu v tomto meste.* Pavol počúval a rozhodol sa zostať v Korinte, naďalej sa rozprával so Židmi, hovoril im o Ježišovi, a kým tam bol, nič zlé sa mu nestalo.

Rozhodovanie o veciach je veľká vec. Najprv za nás rozhodujú rodičia, potom čiastočne my a nakoniec je každé rozhodnutie v živote na nás. Často by sme chceli mať kompas, ktorý by nám ukázal, čo je pre nás dobré, hlavne, keď sa niektorých rozhodnutí bojíme. Strach z rozhodovania je prirodzená vec, ale väčšina rozhodnutí prináša aj dobré, aj zlé veci, aj veci, s ktorými sme nerátali, a to je normálne. Bolo to tak pri Pavlovi a je to tak aj pri nás.

Úloha pre detičky: Vyfarbi obrázok, kde sa Ježiš prihovára vo sne Pavlovi.

Pavol mal v Korinte ešte zostať, ale jeho rozhodnutie kázať pohanom bolo neskôr považované za zlomové, pretože chcel vieru v Ježiša priniesť aj medzi ľuďmi, ktorí o Bohu nikdy nepočuli, alebo takým, ktorí ho nenávideli. Jeho ochota ísť medzi takých ľudí mu získala prezývku „apoštol národov“. Jeho cesty mu však priniesli veľa utrpenia, aj keď boli Bohom požehnané.

„Pán však stál pri mne a posilnil ma, aby som úplne vykonal zvesť a aby ma počuli všetci pohania. Tak som bol vytrhnutý z jamy levovej“ (2Tm 4, 17).

„Boh zaiste nedal nám ducha bojovnosti, ale ducha moci a lásky a sebaovládania“ (2Tm 1, 7).

Úloha pre veľkáčov: Doplň súčasné názvy krajín, cez ktoré cestoval Pavol počas svojej misie (pomôže ti atlas alebo aplikácia Google Maps).

PAVEL NÁŠ STRACH ZE ŠPATNÉHO ROZHODNUTÍ

Kde si mohu příběh přečíst: Skutky apoštolů 9. a 18. kapitola

Apoštol Pavel z Tarzu je známou a oblíbenou postavou Bible. Jeho dopisy čteme, když hledáme útěchu, povzbuzení, nebo se nemůžeme rozhodnout, když hledáme správné řešení a odpovědi. Jeho život byl velmi turbulentní, plný dramatických okolností a nevídaných dobrodružství. Zažil pronásledování, vězení, fyzickou bolest, ztroskotání lodě, zemětřesení a jiné silné duchovní zážitky, například když k němu promluvil Ježíš (Sk 9/5). Jistě zažil situace, které v něm probudily strach. Zažil však i situace, kdy musel rozhodovat o složitých věcech a pro lidi je přirozené, mít strach z rozhodování. Po rozhodnutí totiž přicházejí následky. Jedno takové rozhodnutí Pavel zažil i v Korintu, kde se snažil mluvit s Židy o Ježíši. Jejich odmítavý postoj ho natolik rozhněval, že řekl, že bude o Ježíši mluvit jen s pohany (Sk 18/6), tedy s lidmi, kteří v Boha nevěřili. V noci k němu ve snu promluvil Ježíš a řekl: „*Neboj se! Mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo ti neublíží. Mnozí v tomto městě patří k mému lidu*“. Pavel poslechl, rozhodl se zůstat v Korintu, nadále vyprávěl Židům o Ježíši, a dokud tam byl, nic zlého se mu nestalo.

Rozhodování o věcech je velká věc. Nejprve za nás rozhodují rodiče, potom částečně my a nakonec je každé naše rozhodnutí v životě na nás. Často bychom chtěli mít kompas, který by nás přivedl k tomu, co je pro nás dobré, hlavně, když se některých rozhodnutí bojíme. Strach z rozhodování je přirozená věc, ale většina rozhodnutí přináší dobré i špatné věci, i věci, s nimiž jsme nepočítali, a to je normální. Bylo to tak u Pavla a je to tak i s námi.

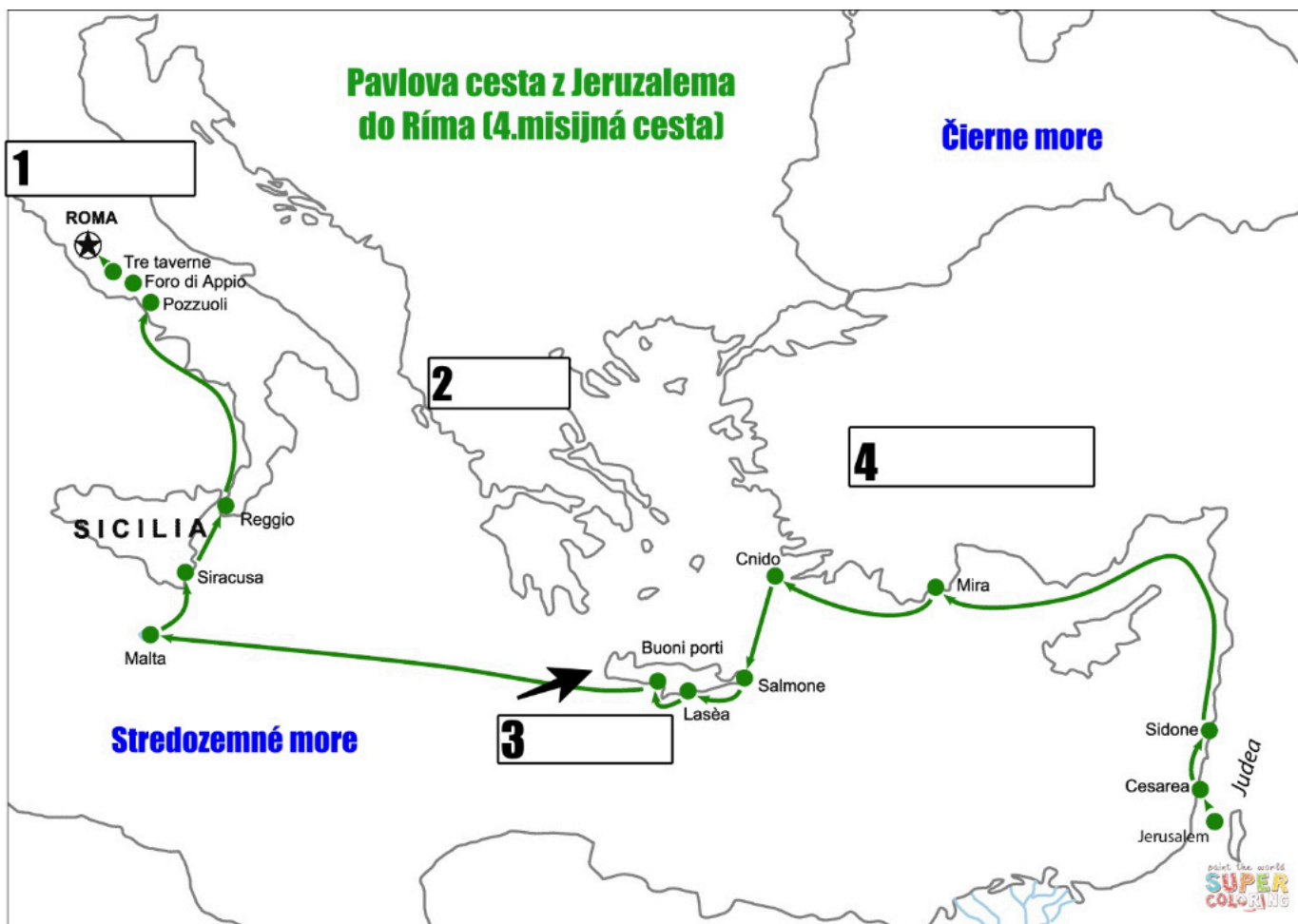
Úkol pro dětičky: Vybarvi obrázek, kde Ježíš promlouvá ve snu k Pavlovi.

Úkol pro velké: Doplni současné názvy zemí, skrze které Pavel cestoval během své misie (pomůže ti Atlas nebo aplikace Google mapy).

Pavel měl v Korintu ještě zůstat, ale jeho rozhodnutí kázat pohanům, bylo později považováno za zlomové, protože chtěl víru v Ježíše přinést i mezi lidi, kteří o Bohu nikdy neslyšeli nebo takovým, kteří ho nenáviděli. Jeho ochota jít mezi takové lidi mu vynesla přezdívku „apoštol národů“. Jeho cesty mu však přinesly mnoho utrpení, i když byly Bohem požehnané.

„*Pán však při mně stál a dal mi sílu, abych mohl dovršit zvěstování evangelia, a slyšeli je všichni pohané; a byl jsem vysvobozen ze lví tlamy*“ (2 Tm 4, 17).

„*Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy*“ (2 Tm 1, 7).

Text: Ema Tóthová
Odborná spolupráca: tým UREA
Obrázky: www.supercoloring.com
Pokud si chceš prohlédnout starší příběhy, najdeš je na stránce: www.baptist.sk/zlozky/casopis-rozsievac

MILOŠŤ NÁŠHO PÁNA

„Veď poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista...“
(2Kor 8, 9).

Keď Pavol odišiel z Korintu, vedel, že kresťania poznajú Božiu milosť. Vykreslil im Ježiša ako ukrižovaného Syna Božieho. Urobil to veľakrát. Zaumienil si nevedieť medzi nimi nič, „jedine Ježiša Krista, a to toho ukrižovaného“.

Ako je to s dnešnými kresťanmi? Poznáme milosť nášho Pána Ježiša Krista?

Veľa ľudí okamžite odpovie „áno“. Nemali by sme však odpovedať príliš rýchlo.

Nemôže byť dôvodom veľkej duchovnej chudoby práve skutočnosť, že tí, ktorí patria Ježišovi, tak málo poznajú milosť? Zamestnávajú nás rôzne otázky, no len málokedy občerství naše srdce milosť.

Musíš sa vrátiť na začiatok. Tam, kde si stál pred svojim Pánom bez slova a nemal si na svoju obranu čo povedať. Zaslúžil si si, aby nad tebou zaznel rozsudok smrti. Ale to si nepočul. Boh ti dovolil, aby si si vypočul rozsudok smrti nad Ježišom. Bolo úplne jasné, že na tvoje miesto sa postavil niekto iný.

Vtedy si videl otvorené nebo. Ježiš pripravil cestu. Môžeš prísť pred Boha vďaka Pánovi Ježišovi. Tvoj Spasiteľ a Vykupiteľ prebral tvoj prípad.

Božia milosť je tvoja jediná nádej aj dnes. Ak Ježišova krv neprikryje všetky tvoje hriechy, nemôžeš byť spasený. Stále nemáš nič, čím by si zaplatil. Bez ohľadu na to, že si dospel ako kresťan, nikdy sa nedostaneš ďalej. Musíš byť spasený z milosti.

Máš sa z toho radovať. Božia milosť je taká ohromujúca, že dokonalejšie šťastie už nemôžeš dosiahnuť. Boh ti ju daroval v prekrývajúcej hojnosti.

Ježišovo dielo ťa neprevedie iba časťou tvojej cesty. Dovedie ťa priamo do cieľa. To je zahalené v nádherných slovách „Dokonané je!“

Ži v Božej milosti. Nech ťa nesie celým životom. Budeš Ho za to naveky chváliť.

Zdroj: evs

NEKONEČNÉ ODPUSTENIE

„Lebo nás Boh neurčil na hnev, ale aby sme dosiahli spasenie v našom Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý umrel za nás...“
(1Tes 5, 9 – 10).

Pozrime sa na Kristovu smrť. V biografii jedného skvelého amerického muža, Daniela Webstera, je 863 strán venovaných jeho kariére a len 5 strán hovorí o jeho smrti. Hayova kniha o živote Abrahama Lincolna má 5 000 strán, ale iba 25 z nich sa venuje dramatickému príbehu o jeho vražde a smrti. Smrť je vo väčšine biografii len bezvýznamnou udalosťou na konci knihy. Keď sa však pozrieme na štyri „biografie“ Ježiša Krista, teda na štyri evanjeliá, je na nich niečo veľmi zaujímavé a zvláštne. Jedna tretina Matúšovho evanjelia opisuje Kristovu smrť. Marek tiež venoval smrti jednu tretinu svojho evanjelia, Lukáš jej venoval jednu štvrtinu a Ján jej venoval až polovicu svojho evanjelia. Všetky tieto strany opisujú posledných 24 hodín Ježišovho života. Smrť Ježiša Krista je významnou udalosťou v našej histórii, pretože Ježiš prišiel na zem práve preto, aby zomrel za hriešnikov. Keď opúšťal nebo, presne vedel, čo ho na kríži čaká.

Modlitba dňa

Pane Ježišu, na kríži si kvôli mne hrozne trpel. Zaslúžim si Tvoje odsúdenie, no Ty mi aj tak dávaš odpustenie a večný život. Chválim Tvoje vzácne meno!

Billy Graham

BEZ LÁSKY NEMŮŽEME ŽIŤ

„Predevším mějte vytrvalou lásku jedni k druhým. Vždyť láska přikryje množství hříchů“ (1 Pt 4, 8).

Boží slovo nám často připomíná, abychom milovali bratry. Možná se divíš, proč se to neustále zdůrazňuje. Láska je skutečně „životní mizou“ křesťanského společenství. Jestliže láska chybí, vzájemný vztah se dostává do konfliktu. Obviňování a pomlouvání si postupně staví základy. Vzdálenost roste a spolu s ní i chlad. Křesťanské společenství se rozvíjí jen tehdy, když se přikryje množstvím hříchů. Existují hříchy, proti nimž je třeba se postavit. Existují situace, které je třeba objasnit. Mohou nastat případy, kdy se cesty musí rozdělit jako u Pavla a Barnabáše. Ale v první řadě musíme mít vůči sobě upřímnou lásku, aby mohl být hřích přikryt. Tvrdohlavý postoj je nebezpečný. Ukáže se, když stále zápasíš o svoje právo. A pokud ho nedostaneš, cítíš, že spravedlnost prohrála. Musíš si uvědomit, že to se nikdy nestane. Spravedlnost nemůže prohrát, ani nemůže být dlouho utlačovaná. To platí i pro tvoje právo. Sám Bůh se o to postará. Nakonec není jisté, zda máš takové právo, jak si myslíš. Většina případů nemá jen jednu stranu. Tvrdohlavost přináší mezi bratry zákonického ducha. Ten rozbíjí přátelství a náprava může trvat roky. Neměli bychom vidět všechno černě. Mezi černou a bílou je rozdíl. Boží slovo mluví o zatvrzelých hříšnicích, které je třeba podrobit církevní disciplíně. Může existovat i nebezpečná tendence házet pravdu přes palubu ve jménu křesťanské lásky. Ani to není správný přístup. Pravda se nedá zachovat bez boje. Ve všem a skrze všechno však máme mít mezi sebou upřímnou lásku. Láska není lhotejná. Láska odpouští. Nemůžeme bez ní žít. Láska je životodárné spojení mezi tebou a Bohem a mezi tebou a tvým bratrem. Zdroj: Slovenské evanjelizačné stredisko.

Přeložila Marie Horáčková

SME SILNÍ V PÁNOVI

„Napokon posilňujte sa v Pánu a v moci Jeho sily“ (Ef 6, 10).

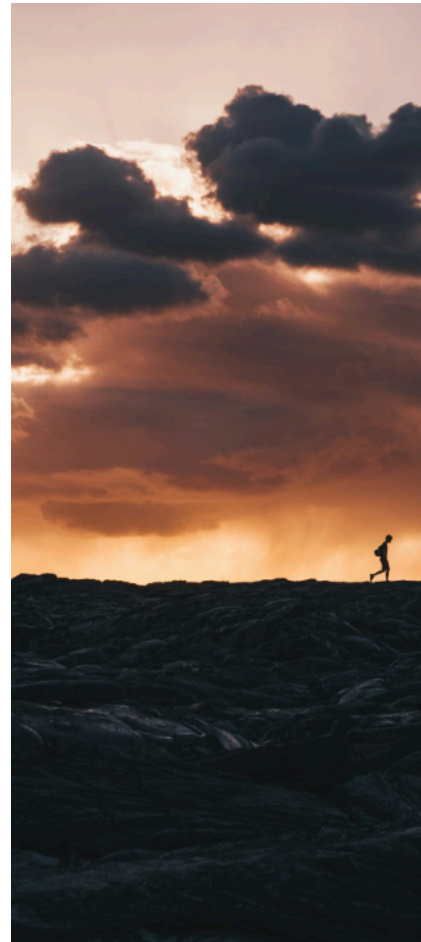
Slovičko 'napokon' tu znamená to, čo je veľmi dôležité a rozhodujúce. Čo to je?

Byť silný v Pánovi a v moci Jeho sily!

Byť silný v Pánovi neznamená, že Boh robí človeka silného v ňom samom. Znamená to, že **máme svoju silu v Pánovi! Sám Pán je naša sila a sme silní vtedy, keď sme závislí od Neho.**

Pretože Pán Ježiš je Pánom všetkých vecí, aj ten, kto v Neho verí, je pánom všetkých vecí (Luther).

Toto je úplne iné, ako si často myslíme. Modlíme sa k Pánovi Ježišovi, aby nás urobil silnými, chodíme a čakáme na silu. Ale to nepomáha! **Sila a moc spočíva v dôvere a v tom, že sme s Pánom Ježišom!**

Keď som slabý, som silný! Božia moc sa dokonáva v slabosti!

„Dost máš na mojej milosti; lebo moja moc sa v slabosti dokonáva. **Najradšej sa teda budem chváliť slabosťami, aby prebývala vo mne moc Kristova**“ (2K 12, 9).

Pán Ježiš zvíťazil nad našimi nepriateľmi. Vykúpil nás z hriechov. Keď Pán Ježiš zomrel, **zvíťazil nad našim starým človekom** (R 6). **Zvíťazil nad svetom** (J 16, 33). **Zvíťazil nad satanom** (J 12 a Kol 2, 15). **Zvíťazil nad smrťou** (J 11, 25).

Kto má Pána Ježiša, má v ňom všetky tieto víťazstvá. Čím viac si to pripomínáme, tým menej nad nami víťazí zlo!

Sme silní v Pánovi!

Zdroj: *evs*

DĚLEJME, CO UMÍME

„Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás“ (Ř 12, 6a).

Vypráví se o skupině zvířat, která se rozhodla, že zvednou svoji současnou společenskou úroveň tím, že půjdou do školy. Osnovy zahrnovaly plavání, běhání, lezení po stromech a létání. Jenže velmi brzy vyšly najevo jejich nedostatky. Kačer, vynikající plavec, se totiž vůbec nechytal v lezení po stromech. Králik, jinak výjimečný běžec, byl nucen strávit tolik času v jiných hodinách a učením se jiných disciplín, že velmi brzy ztratil mnoho ze své dřívější proslulé rychlosti. Veverka, která měla původně jedničku z lezení po stromech, si pohoršila na trojku, protože učitelé s ní dlouhé hodiny trénovali létání. A orel už nemohl vůbec poletovat nad vrcholky stromů, protože se musel učit plavat...

S novým rokem přišla Boží milost k plnění toho, k čemu nás Pán Bůh povolal. Výše uvedený Biblický verš z Epištoly Římanům říká, že my všichni jsme dostali nějaké duchovní dary. Navíc každý podle Boží milosti, která nám byla dána. Mým přáním pro každého z nás ale je, abychom neopakovali stejné chyby jako zvířátka z výše uvedené povídky. Však každý z nás víme, jak lehce k tomu dokážeme sklouznout i v současné době. To, čím

nás Bůh obdařil, máme tendenci odkládat jako méně důležité a podřadné a učit se tomu, čím je obdařen ten druhý. Výsledek nejednou bývá takový, že to, co mi Bůh svěřil, nedělám a tomu, čím mne Bůh neobdařil, a přesto bych to rád dělal, se nikdy naučím. A čas milosti bývá promrhán.

Pojďme se, vážení, v tomto roce soustředit víc než kdy jindy na „hřivny“, které jsme od Boha dostali. V prvé řadě tím, že je pro sebe NOVÉ přijmeme a následně na svých schopnostech budeme pracovat s radostným duchem, že to je ze všeho to nejdůležitější. Však Bůh nedal nikomu žádnou podřadnou hřivnu. Přestaňme se srovnávat. Budme sami sebou. A za své obdarování budme vděční. Jak kdosi řekl: **Dělejte, co umíte, tam, kde jste a s tím, co máte k dispozici.**

Alois Boháček

ZÁRMUTOK NA POKÁNIE

Velmi podnetným spôsobom vysvetlil apoštol korintským kresťanom. Bez pokánia sa vlastne nedá pokračovať v duchovnej obnove života.

Uvediem niekoľko známych myšlienok z evanjelia. Pokiaľ máme čas, číňme dobre všetkým, najmä domácim viery. Na inom mieste čítame, že ak sme si očistili duše poslušnosťou pravde, môžeme žiť bratskú lásku bez pokrytectva a z čistého vnútra sa milovať nielen slovami, ale opravdivými skutkami. Nemáme túžiť po márnej sláve, ani sa nemáme popudzovať a závidieť si, ale predbiehať sa navzájom v úctivosti, nie v sebachvále.

Uvediem niekoľko známych myšlienok z evanjelia. Pokiaľ máme čas, číňme dobre všetkým, najmä domácim viery. Na inom mieste čítame, že ak sme si očistili duše poslušnosťou pravde, môžeme žiť bratskú lásku bez pokrytectva a z čistého vnútra sa milovať nielen slovami, ale opravdivými skutkami. Nemáme túžiť po márnej sláve, ani sa nemáme popudzovať a závidieť si, ale predbiehať sa navzájom v úctivosti, nie v sebachvále.

To je jasné usmernenie pre život spoločenstva v láske. V osobných modlitbách to ešte potvrdzujeme prosbami, „neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého“ – môjho osobného zla. Ak nás o blahoslavenstvo pokánia chce v istej chvíli pokušiteľ okradnúť, našušká nám, že napríklad jeden narúšený vzťah v cirkvi nie je prekážkou. Je to podvod, postavme sa pokušiteľovi na odpor a obnovujme, v milosti pokánia, svoj vzťah k pravdám evanjelia.

Určite pre každého jedného z nás je cieľom duchovnej obnovy učiť sa v milosti pokánia považovať jedni druhých za vyšších od seba, čo sa v praktickom živote naplní, keď prinášame ovocie Ducha, lásku, radosť, pokoj. „*Dávajte a bude vám dané. Mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, lebo akou mierou meriate, takou vám bude namerané*“ (Lk 6, 38). Ovocie Ducha sa dávaním nestráca, ale obohacuje a premieňa srdce – náš osobný život – na Božiu slávu.

J. Stupka

KDY V NÁS PŮSOBÍ BŮH?

„Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské“ (Mt 5, 3).

Bible nevychvaluje chudobu, ale ani neodsuzuje bohatstvá. Naopak. Bible říká: „**Kořenem všeho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení**“ (1 Tm 10, 6).

Ježiš řekl: Blahoslavení chudí v duchu, ale neřekl: „Šťastní jsou chudí“. Nenaznačoval, že máme žít v úplné chudobě proto, abychom byli šťastní. Naopak. Slovo, které Ježiš použil pro chudé, znamená „zmenšovat se, krčit se“, což v prvním století dělali žalostníci. Ale Ježiš nemluvil o tělesné chudobě. Řekl: „Blahoslavení chudí v duchu“. Jinými slovy, požehnaní jsou ti, kdo vidí svůj duchovní stav před Bohem. Dříve, než smíme vstoupit do vztahu s Bohem, musíme si uvědomit svoji **duchovní chudobu. Musíme si uvědomit, že nejsme dobří.** Ke Kristu nejdeme proto, že náš život je potřeba zlepšit, ale proto, aby nás zachránil před peklem a následky hříchu. Sami se nedokážeme zachránit. Přicházíme k Bohu jako bezmocní hříšníci, bez jakékoliv naděje. Velký britský kazatel Charles Spurgeon řekl: „Způsob jak vstát, je klesnout na dno. Čím méně ctíme sebe, tím výš stoupáme u našeho Mistra“. Bez ohledu na naše vzdělání, majetek, sociální postavení, to, čeho jsme dosáhli, i náboženské vědomosti, musíme přiznat, že jsme hříšníci. C. S. Lewis napsal: „Kdykoliv zjistíme, že nám náš náboženský život dává pocit, že jsme dobří – zvláště, že jsme lepší než ti druzí – myslím, že si můžeme být jisti, že v nás nepůsobí Bůh, ale ďábel“. Blahoslavení jsou ti, kdo vidí svůj skutečný duchovní stav před Bohem a přiznávají ho.

Zdroj: *Slovenské evanjelizačné stredisko, preložila Marie Horáčková*

JAK TO TEHDY BYLO

100 let od založení českého baptistického sboru na Svaté Heleně v Rumunsku v roce 1923

„I vzal Samuel jeden kámen a položil ho mezi Mispu a Šén. Dal mu jméno Eben-Ezer (to je Kámen pomoci) a prohlásil: Až potud nám Hospodin pomáhal“ (1. Sam 7, 12).

Máme mimořádnou příležitost připomenout si 100 let českého baptistického sboru na Svaté Heleně v Rumunsku, připomenout si ty, kteří byli na počátku, naše prarodiče, praprarodiče a další generace až do dnešní doby. Jedni sázeli, druzí zalévají, jak napsal apoštol Pavel o sobě a o Apollovi sboru v Korintě, ale Bůh dal vzrůst. Toho jsme z Boží milosti svědky. Chceme si připomínat ty, kteří nás vedli, kteří nám kázali slovo Boží, chceme myslet na jejich životy tak, jak je to napsáno v epistoletě Židům 13, 7, ale především chceme je následovat ve víře. Nechceme mít jen historii ale také budoucnost ve všech sborech v různých zemích, na různých místech v České republice, v Argentině a v dalších zemích, kde v duchovní práci pokračovali a pokračují bratři a sestry, kteří vyšli z tohoto sboru na Svaté Heleně a jejich potomci.

Život na Svaté Heleně, zvláště v počátcích, když byla před 200 lety v roce 1823 založena, jak si i toto výročí současně připomínáme, byl velice těžký. Vykáčet husté lesy, zúrodnit půdu, zajistit bydlení, to vyžádalo mnoho úsilí a námahy. Byli to však věřící lidé, nejprve evangelického vyznání, jak o tom napsal v prosinci 1867 Matěj Urbánek (1818-1879), kurátor evangelického reformovaného sboru na Svaté Heleně:

„Obyvatelé Sv. Heleny pocházejíce z mnoha evang. reform. církví v Čechách, z Velimské, Hořátevské, Libické, Kšelské, Nebuželské a jiných, které již k vypátrání nejsou, přišli do nějakého místa Alibég (poblíž dnešní Svaté Heleny). Vlast svou opustili, poněvadž se jim skvělá budoucnost v Banátě předpovídala, která se jim potom však takovou býti neukázala.“ Později, po zániku sousední obce Elizabety se přistěhovali na Svatou Helenu i věřící katolického vyznání. Nespoléhali jen na sebe a v úplných počátcích mívali tito věřící lidé společná nedělní shromáždění. Později se scházeli katolíci a evangelíci samostatně po domech. Kázání evangelickým věřícím se předčítala z Postily a při zpěvu se později používal velký protestantský kancionál Cithara sanctorum, který byl věnován s apoštolskými slovy podle epistolety do Efezu 5, 18-21 „milým spolubratrům svatohelenským v Banátě“ Josefem Kubešem (1814-1883), farářem evang. reformovaného sboru Kšely, dne 18. května 1863.

Evangeličtí faráři přijížděli na Sv. Helenu, kde byl v roce 1862 založen filiální evangelický reformovaný sbor, několikrát do kola sloužit a vysluhovat Večeři Páně z Klopodie (Clopodia), sídla reformovaného česko – německo – maďarského evangelického sboru, vzdáleného asi 100 km. Na pozvání sboru přijížděli také evangeličtí učitelé z Čech, jejichž činnost a životy byla u některých zklamáním, někteří však významně ovlivnili život sboru. O Antonínu Svobodovi, který přijel z časlavského evangelického reformovaného sboru roku 1891 a působil na Sv. Heleně asi 3,5 roku, napsal Petr Kovařík (1839-1914), kurátor evang. ref. sboru na Sv. Heleně: „My jsme v něm obdrželi muže od Boha, který nám první pověděl slovy i skutky co Bůh od nás žádá a co křesťan značí. Nyní teprve rozumíme tomu slovu probuzení.“ Významný vliv na sbor měl další evang. učitel Ján Chorvát (2.3.1869-11.6.1941), kterého vyslalo ústředí Svobodné reformované církve v Praze na žádost sboru ze Sv. Heleny, zaslano dr. Albertu W. Clarkovi, misionáři z USA, který byl ve vedení Svobodné reformované církve. Ján Chorvát studoval v letech 1890-94 na švýcarském misijním ústavu v St. Chrischonu u Basileje. Svou činnost zahájil 15. září 1894, v neděli dopoledne kázal slovo Boží, odpoledne měl s dětmi nedělní školu. V zimě zavedl v sobotu biblickou hodinu, kde se scházeli všichni, muži i ženy i mládež. Konaly se i modlitební hodiny, při nichž se klekalo. Jeden večer v týdnu byl věnován

učení zpěvu. Po večerech navštěvoval rodiny, vyprávěl jim nebo četl z Bible, že Pán Ježíš přišel, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo – Lukáš 19, 10. Petr Kovařík píše o této době: „Církev se začala probouzet k opravdovému životu. Lid začal poznávat vůli Boží a ji činiti. Vůbec začínal zde nový život prokvetat. Těšili jsme se na nový kostel, který jsme všichni s velikou chutí a obětavostí stavěli“. Tento evangelický kostel byl dokončen v roce 1895. Některým se však nelíbilo, když se kázalo proti tanci, karbanu, proti opilství a znesvěcování dne Páně a vzniklo ve sboru rozdělení. Nakonec byl J. Chorvát úřady, na popud ev. ref. faráře v Klopodii, za přítomnosti četníků, ze Sv. Heleny v prosinci 1895 vypovězen. Následně asi 45 rodin vystoupilo z evang. reformované církve a z toho asi polovina se v roce 1896 odstěhovala do Bulharska, kde později, pravděpodobně v říjnu roku 1900, založili obec Vojvodovo. Začátky a život v Bulharsku nebyly snadné a některé rodiny se vrátily zpět na Sv. Helenu a některé se později, v roce 1927 vystěhovaly do Argentiny. V červenci roku 1899 tam byl navázán kontakt s Evangelickou metodistickou episkopální církví, která v Bulharsku působila. Pravděpodobně v roce 1902, byla ve Vojvodovu postavena modlitebna a založen český evangelický metodistický sbor. Z tohoto sboru se někteří v roce 1925 oddělili a vznikl darbistický sbor a postaven jeho kostel. Po 2. světové válce se většina těchto bratrů a sester, našich krajanů a příbuzných, vrátila do Československa na jižní Moravu, kde na mnoha místech dodnes žijí jejich další generace.

Ti, co zůstali na Sv. Heleně, již do evangelického kostela nechodili a scházeli se v bývalé evangelické hospodě Petra Kovaříka, který napsal o sobě: „Maje po více let hospodu, zanechal jsem ji po poznání, že se takový skutek Pánu Bohu nelíbí“. Dne 13. 8. 1904 na okresním hejtmánství úředně oznámili vystoupení z ev. ref. církve. Na jejich prosbu americká misie br. W. Alberta Clarka (1842-1921) a br. Johna S. Portera (1862-1938) v Praze, poslala Josefa Kostomlatského (1848-1918), kazatele svobodné reformované církve v Brně, který setrval jeden týden a založil 16. října 1904 sbor Svobodné reformované církve na Sv. Heleně se 42 členy.

Bylo to asi 20 rodin, jejichž jména máme zaznamenána.

Prozatímním kazatelem byl ustanoven Petr Kyška z misie Modrý kříž ve Staré Turé na Slovensku, kterého na Sv. Helenu, jako svého pomocníka tehdy 18letého, pozval pravděpodobně v roce 1895 učitel Ján Chorvát. Václav Černík, Cheb 1

POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

STAVBA MODLITEBNY

V neděli 8. 10. 2023 se v našem sboru v Žatci konala slavnost Děkuvzdání, během které jsme společně s pražským vinohradským sborem a místním ukrajinským společenstvím děkovali za všechno, co jsme v uplynulém roce mohli od Boha přijmout. A že bylo za co děkovat!

V roce 2023 jsme totiž prožívali radost z toho, jak nás Bůh provázel při stavbě nové modlitebny.

Současný sborový dům už dávno přestal kapacitně stačit potřebám našeho společenství.

Proto jsme po dlouhém hledání v roce 2015 zakoupili pozemek pro stavbu nové modlitebny.

Nicméně ani to se neobešlo bez překážek, které zdržovaly schvalovací proces a odsouvaly zahájení stavby. Přes to všechno nás Bůh ale provedl, až do bodu, kdy stavba skutečně začala.

Sen mnoha členů se tak začal konečně naplňovat začátkem roku 2023.

Zpočátku jsme si mohli projít půdorys, na kterém se začaly budovat základy. Později, když tvárnice začaly utvářet zdi, začínaly mít naše představy reálné obrysy. Už jsme si dokázali představit, kudy budeme vstupovat do budovy, jak půjdeme do hlavního sálu, a kde budeme sedět. A dnes? Dnes už můžeme vyjít po schodech i do horního patra, projít si malý sál, i další místnosti pro jednotlivé složky.

Je až neuvěřitelné, že na pozemku, na kterém teprve v lednu 2023 začaly výkopové práce, dnes stojí hrubá stavba, s okny i dokončenou střechou. Vnímáme to jako zázrak.

Toto děkuvzdání ještě proběhlo v pronajaté aule Zemědělské školy, už teď se ale těšíme na dobu, kdy jej budeme moct slavit v naší nové modlitebně.

Děkujeme Bohu za Jeho milost a požehnání, které celou stavbu, i přes různé překážky, provázejí. Jsme vděční za všechny dárce, kteří se rozhodli projevit svou štedrost tím, že přispěli na toto dílo. Vděčnost patří i každému, kdo se za tuto stavbu přimlouvá a nese ji i nás na modlitbách. Jejich účinek vnímáme, když vidíme, jak Bůh jedná ve chvílích, kdy si myslíme, že na to už nestačíme.

Nyní se blížíme k dokončení hrubé stavby. Ta nejviditelnější část, kdy nám stavba rostla před očima, je za námi. Před námi je teď ta část stavby, která bude možná náročnější, pomalá a méně viditelná.

Nevíme, jak dlouhá cesta je ještě před námi, čím vším si ještě budeme muset projít, než bude celá stavba dokončena. Věříme ale, že Bůh bude s námi, povede nás, a svému dílu požehná, tak jako to dělal po celou dobu. Na to spoléháme.

*Za Sbor BJB v Žatci
Josef Hruza*

PÁN UKONČIL POZEMSKÚ PÚŤ DANIELA ŠALINGA

Daniel Šaling, v rodine a medzi priateľmi tiež Dadko, sa narodil v Jelšave 29. decembra v roku 1949 ako prvé dieťa manželom Valérii Šalingovej, rod. Luptákovej a Danielovi Šalingovi. Prvú časť svojho detstva strávil vo Vavrišove na Liptove, kde jeho otec slúžil ako kazateľ zboru Bratskej jednoty baptistov. Práve tu sa formovala jeho láska k horám. Tá mu ostala, aj keď sa celá rodina presťahovala do Bratislavy kvôli kazateľskej službe otca. V Bratislave si našiel podstatnú časť svojich celoživotných priateľov, ale vrúcny vzťah k Liptovu, najmä Vavrišovu, Popradu a ľuďom spod Tatier mu ostal po celý život a vždy, keď mohol, rád tieto miesta a zborové spoločenstvá navštevoval.

V sedemnástich rokoch bol na vyznanie viery pokrstený v Bratislave. V bratislavskom zbere sa spoznal s Elenou Kvačkovou, s ktorou uzavreli manželstvo 9. marca v roku 1974. Pán Boh im požehnal tri deti – Andreja, Petru a Milicu.

Po strednej priemyselnej škole elektrotechnickej úspešne ukončil aj štúdium na Elektrotechnickej fakulte. Mimoriadne technické schopnosti a inžiniersku tvorivosť intenzívne a rád využíval po celý život. V spomienkach zostane jeho malé elektrotechnické laboratórium a postprodukčné štúdio, ktoré úspešne vybudoval v jednej z izieb vlastného bytu. V domácom štúdiu sa zrodil aj prvý, síce amatérsky, ale na vtedajšiu dobu veľmi dobrý a konkurencieschopný dabing k filmu Ježiš. Tu vznikali početné kópie nahrávok palisádskeho spevokolu a skupiny Matuzalem.

Počas svojho života pracoval vo viacerých spoločnostiach. Spomenieme Slovenský plynárenský priemysel, kde viedol celoslovenské stredisko overovania plynomerov, ktoré počas svojej krátkej podnikateľskej epizódy navrhol, vybudoval a naprogramoval. Toto svoje inžinierske a organizačne úspešné dielo opustil až nástupom na dôchodok.

Nezabudnuteľné sú výlety do prírody a táboračky, kde bol Dadko stmelujúcim šéfom, nazývaným „šerif tábora“. Nezabudnuteľné zostanú jeho dômyselne pripravené celodenné hry, napríklad hľadanie pokladu a určite aj častušky (satirické piesne zväčša s mimoriadne úspešne improvizovaným obsahom), ktoré neoddeliteľne patrili ku každému spoločnému táborovému gulášu.

Hudba a spev ho sprevádzali celý život a on sa s nimi rád delil s mnohými poslucháčmi, hudobníkmi a speváčkami. Mnohí z vás ho poznali s gitarou v ruke. No neboli mu cudzie ani husle, klarinet, trúbka, bendžo a občas aj kontrabas. Spomedzi

viacerých hudobných telies, ktorých bol členom, ako napríklad spevokol JAS a spevácky zbor Bratskej jednoty baptistov v Bratislave má jednoznačne mimoriadne miesto skupina Matuzalem, ktorú založili so zborovými bratmi Slávom Kráľom, Danielom Valentom a Dušanom Jančulom. Dlhé roky chválili nášho Pána a odovzdávali radosť nielen v Československu, ale aj v zahraničí – v Srbsku, Rakúsku, Kanade a Spojených štátoch.

Ako zručný chatár vzkriesil z popola a zrenovoval za pomoci priateľov a rodiny zhorenú horskú drevenicu vo Vyšnej Boci, kde rád trávil voľné dni. A keď už neskôr zo zdravotných dôvodov nevládal náročný terén na chate v horách,

s mimoriadnym remeselným citom bravúrne riadil stavbu rekreačnej chatky na záhrade v blízkosti Bratislavy. Tu si aj najviac užíval svoje posledné aktívne dni.

Po dlhšej chorobe dňa 24. decembra 2023 vo veku nedožitých 74 rokov odišiel do nebeského domova.

Skrátené

Smútiaca rodina

STÍNY NAŠEHO ŽIVOTA

„Žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme.

V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili“ (2 K 5, 7-9).

Během své kazatelské služby jsem při různých cestách využil služby různých hotelů a penzionů a došel k následujícímu závěru: Přestože některá ubytovací zařízení při objednávce slibují, že se u nich budete cítit jako doma, u většiny to neplatí. Ba právě naopak - jejich služby ve mně vzbuzovaly upřímnou touhu být raději **skutečně DOMA!**

Uvedené slovo apoštola Pavla je důkazem toho, že vyhlíží skutečný domov. Jeho myšlenky se z toho pozemského domova stále častěji obracely k nebeskému příbytku. Ačkoliv stál tváří v tvář smrti, myšlenky na nebe udržovaly jeho ducha v té úžasné naději na SKUTEČNÝ DOMOV! Připomíná mi to příběh jednoho starého muže, který seděl se svým vnukem na molu u velkého jezera. Bylo už k večeru a oni spolu probírali, co se dalo. Proč je voda mokrá, proč se střídají roční období, proč se děvčata štítí žízla a jiné „životně důležité“ otázky. Nakonec chlapec zvedl oči k dědečkovi a zeptal se ho: „Dědečku, viděl někdo někdy Boha?“ „Chlapče,“ řekl starý muž a rozhlédl se po klidné hladině jezera „čím jsem starší, tím více se mi zdá, že vlastně nevidím **nic jiného.**“

Takové by mělo být stáří každého člověka, který patří Pánu Ježíši Kristu. Modlitba by měla přicházet do našich úst jednodušeji. Obecenství s naším Otcem v nebesích by mělo být přirozenější. Stejně tak naše mysl by se stále častěji měla zabírat myšlenkami na setkání s Ježíšem a touhou po skutečném

domové v nebi. Podle toho totiž i na našem životě všichni kolem poznají, že jsme připraveni jít domů! Kdosi to krásně vyjádřil následující myšlenkou: „**Když se začnou stíny našeho života PRODLUŽOVAT, měly by se myšlenky na setkání s Pánem PROHLUBOVAT!**“

Alois Boháček

BRAT KAZATEL PAVOL KONDAČ SA DOŽÍVA 95 ROKOV

V tomto mesiaci sa z Božej milosti dožíva krásneho veku 95 rokov brat kazateľ Pavol Kondač. Uverejnili sme s ním v Rozsievачi rozsiahlejší rozhovor pri príležitosti jeho 90. narodenín (Rozsievач č. 3/2019). Z jeho životopisu je zrejmé, že nebol len kazateľom, hoci to vníma ako svoje primárne povolanie, ale všestrannou osobnosťou, ktorá zanechala výraznú stopu v mnohých oblastiach služby v Bratskej jednote baptistov, ale aj v širšom okruhu spoločnosti.

Narodil sa 3. 3. 1929 v mestečku Kondoroš, v Maďarsku. Po druhej svetovej vojne sa v roku 1946 v rámci presídľeneckej akcie presťahovala celá jeho rodina na Slovensko. Už na Slovensku absolvoval gymnázium a v rokoch 1948 – 1952 študoval na Baptistickom teologickom seminári a na Komenského bohosloveckej fakulte v Prahe. V roku 1952 sa oženil s Etkou Garajovou a v decembri toho roku nastúpil v ťažkých časoch, ako mladý absolvent do zboru v Bratislave, ktorého dovtedajších kazateľov úrady zavreli do väzenia. V bratislavskom zbere verne slúžil až do roku 1962, za neľahkých podmienok s bývaním a službou v rozsiahlom zbere s piatimi deťmi, ktoré Pán požehnal do ich rodiny počas pobytu v Bratislave. V tých rokoch (1953 – 1960) už vykonával aj službu v rámci celej BJB, ako podpredseda Ústrednej rady BJB v ČSR.

V roku 1962 bol úradmi prinútený z politických dôvodov „vymeniť si“ miesto s kazateľom D. Šalingom a odísť do Vavrišova. Na Liptove slúžil v tamojších zboroch až do roku 1978. V rokoch 1978 – 1987 bol kazateľom v Lučenci a od roku 1987 opäť v Bratislave až do roku 1991. Po rozdelení zboru sa stal kazateľom pôvodnej stanice zboru v Podunajských Biskupiciach, odkiaľ odišiel do dôchodku v roku 1997 vo veku 68 rokov. Prvé roky dôchodku žil v Miloslavove a od roku 2014 žije u svojej dcéry v Poprade. V roku 2020 odišla do večnej nebeskej vlasti jeho manželka Etká.

Popri kazateľskej službe bol v rokoch 1986 – 1990 aj predsedom Rady BJB v SR. Od obnovenia vydávania nášho časopisu Rozsievач v roku 1969 pracoval až do prvého desaťročia tohto storočia v jeho redakčnej rade. Vyučoval na Dialkovom teologickom seminári BJB a bol aktívnym členom Historickej komisie. Napísal viacero článkov a kníh o histórii našich zborov a vydal aj básnické zbierky, z ktorých uverejňujeme básne aj v našom časopise.

Sme vďační Pánovi za brata Palka Kondača. Ďakujeme, brat Palko, že si príkladom vernej, pokornej, všestrannej služby na Božom diele. Pre mňa osobne si bol nielen vzorom, ale aj veľkou pomocou a inšpiráciou v začiatkoch mojej služby. Prajeme Ti zdravie, silu a požehnanie od Pána aj v tomto období Tvojho života. (Ž 73, 23 – 24)

Za redakčnú radu Rozsievачa Ján Szöllös

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

V dnešním čtení za vámi přicházím s otázkou: „Co je opravdu důležité?“ Myslíme na spoustu důležitých věcí, můžeme si je i napsat. Častokrát si i my sami říkáme abychom na něco důležitého nezapomněli. Je tolik potřeb a maličkostí pro každý den. Děti mají spoustu požadavků, úkolů a zadání, začíná to již v mateřské školce.

Vzpomínám si, jak syn vždy přemýšlel, jestli na něco nezapomněl. Byl celý ve stresu, díky paní učitelce a já mu pomáhala nezapomenout. Jednou se stalo, že neměl ubrousek pod svačinu, který se dával na lavici. Stalo se to proto, že jsem mu ho vyprala. Hned musel zůstat po škole a já marně čekala, kde mám dítě! Šla jsem do školy a byla jsem opravdu rozhněvaná. Řekla jsem této staré paní, že příště, až bude chtít mé dítě nechat po škole, tak ať mi to napíše, abych věděla. Ničím hrozným se neprovinil, zvláště on byl velmi hodný a dobře se učil. „Ale zákon je zákon!“ Bylo to ještě za komunistů, snad dnes jsou již učitelé jiní.

A tak si říkám, že to, co je opravdu důležité, se nemění.

Již v dobách Pána Ježíše si to maminky uvědomovaly. „Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl“ (Mk 10, 13). Bylo to a stále je i v dnešní době opravdu to nejdůležitější, co můžeme pro naše děti udělat. Přinášejme naše děti k Pánu Ježíši, modleme se za ně opravdu cíleně každý den. Žádné starosti nejsou tak důležité, jako právě jistota pro naše děti, že nejsou nikde samy. Pán Ježíš je s nimi a je dobré, aby to věděly již od mládí. Děti se také od nás učí a moc dobře vyzorují, co i pro nás, dospělé, je to nejdůležitější!

Vezměte si papír a vše, co vás trápí, si napište, potom si číselně ohodnotte vaše potřeby podle důležitosti. A klidně si i některé vyškrtněte. Najednou pozбудou svou důležitost. Však uvidíte sami. Nakonec vám zbyde opravdu to nejdůležitější. A jedině to bude vaší radostí do dalších dnů.

Dnešní recept jsem zvolila proto, abychom zase měli něco rychleji hotového. Je to litá pizza přímo na plech.

Potřebujeme: 250g hladké mouky, 1/2 sáčku prášku do pečiva, trochu soli, vše za sucha promícháme a přidáme 1 vejce, 1/2 l podmáslí. Vytvoříme hustější těsto, které nalijeme na vymazaný plech. Potom postříkáme kečupem, poklademe kousky šunky nebo salámu, nebo kousky kuřecího masa, přidáme nakrájenou papriku a mohou být i nakrájené olivy. Prostě všechno co máte rádi. Nakonec se vše posype Oreganem a před dopečením ještě nastrouhaným sýrem. Pečeme asi na 170°C tak dlouho, než jsou kraje pizzy růžové.

„Bůh nám nedal ducha bázlivosti, ale ducha síly, lásky, a rozvahy“ (2 Tm 1, 7). Preji vám krásné dny s vašimi dětmi

Dana Jersáková

SIRÉNY A OSTREĽOVANIE POČUJEME KAŽDÝ DEŇ

integra

„Ako sa tu teraz žije?“ pýtam sa ženy z menšieho davu, ktorý sa okolo nás vytvoril, hneď ako sme zaparkovali a vystúpili z auta. Ľudia už očakávajú pomoc, ktorá je tu tak veľmi žiadaná. Sme len desať kilometrov od hraníc s Ruskom a vo vzduchu cítiť smútok, neistotu a napätie. „Takto sa tu žije,“ odpovedá smutne na moju otázku a ukazuje pritom na veľkú, asi dvojposchodovú sčasti však zničenú budovu na druhej strane cez cestu, oproti nám. Je to obecný úrad, ktorý zasiahol ruský dron. Smutný pohľad. Smútok či bezmocnosť možno čítať aj v tvárach mnohých, ktorých stretávame. Len pri zmienke o deťoch sa jej tvár nachvíľu rozžiari – „sú v bezpečí, odišli z obce a teraz žijú na Slovensku“ – dodáva spokojne.

Náročný život a balíčky nádeje

Malé balíčky, ktoré tu znamenajú takú veľkú pomoc. Odnášajú si ich po zasnežených cestách peši alebo na bicykli, ako nejaké poklady. Ak niekto nevláda, dovezú im balíček domov. Pomáhajú si a držia spolu.

Vykladáme z kufru tašky a škatule s oblečením, pretože tu sa každá vec veľmi zide. „Čo vám tu teraz najviac chýba?“ pýtame sa tety, ktorá nám so žiaľom opisuje svoju každodennú realitu. „Keby sme mali aspoň televízor,“ povzdychne si. „Takto s mužom len sedíme doma ako takí dvaja barani. Na našej ulici už okrem nás dvoch nezostal žiť nik.“

Život je tu náročný. Dve z jej troch detí odišli z obce na západ krajiny. Starší ľudia, ktorí tu prežili celý život, si však nevedia odchod vôbec predstaviť. Prečo tu napriek hrozbe nebezpečia stále zostávajú? Dôvodov je niekoľko: jednak nemajú kam odísť, nemajú peniaze a nevedia si predstaviť začínať odznova. Hlavne starší ľudia sú doma predsa tu. Majú tu svoje záhradky či políčka, kde si zvykli dopestovať úrodu, svoje sliepočky, a aj keď zničené, ale svoje domovy. „Ak by sa presťahovali, ich život by sa akoby skončil,“ hovorí jeden z miestnych dobrovoľníkov, ktorý tento región a ľudí dobre pozná.

Stretnutie v kryte

Po chvíli sa presúvame na naše dohodnuté stretnutie so zástupcami obce do sčasti zbombardovanej budovy obecného úradu. Je v nej prekvapivo teplo a na prízemí stále funguje kancelária starostu. Len čo sa však posadíme, zvonka zaznejú nepríjemné sirény a situácia sa rýchlo zvrtnie. Aj mobilná aplikácia nás hlasno upozorňuje na blížiacu sa hrozbu a my sa náhlivo presúvame podľa inštrukcií do krytu priamo pod budovou. Takéto výstrahy sa tu berú veľmi vážne. Zaznievajú takmer každý deň. Ľudia počujú ostreľovanie, sú v strehu celé noci, nespia a boja sa o svoju bezpečnosť.

Vidíme, že ľudia sa naučili rýchlo reagovať aj na túto situáciu, museli si zvyknúť na novú realitu, aby život pokračoval ďalej, aj keď plný neistôt a problémov, ktorým čelia. Nemajú prácu,

nevidia žiadnu budúcnosť. Ak sa im práca naskytne, najmä mladší odchádzajú hneď preč, najčastejšie do západnej časti Ukrajiny alebo len ďalej od hraníc.

Deti sa zľaknú pri každom buchnutí

Hrozba útokov nateraz pominula a my sa ideme pozrieť na pozemky, kde plánujeme postaviť desať modulárnych domčekov pre tých, ktorí žili na ukrajinsko-ruských hraniciach a museli sa vystáňovať. V pláne je tiež výstavba dvoch krytov, každý s kapacitou pre tridsať ľudí, keďže delostrelecké útoky sú tu veľmi časté a ľudia sa nemajú kde ukryť. Počas obeda sme dojatí ukrajinskou pohostinnosťou aj napriek skromným podmienkam bez elektriny. Jej náhle výpadky sú tu totiž úplne bežné. Pýtame sa, ako sa dá privyknuť na život v každodennej neistote.

„Je to náročné, najmä pre tých, ktorí sa nemajú kam skryť. Najhoršie je to asi pre rodiny s malými deťmi. Deti sa veľmi boja, keď počujú výbuchy a otrasy,“ hovorí učiteľka z miestnej škôlky. „Zakaždým keď zaznejú výbuchy, sa utekáme s deťmi, ktoré sú v škôlke, skryť, čo má na detskú psychiku veľmi zlý vplyv. Deti sa veľmi často lakajú, zľaknú sa aj obyčajného buchnutia dverí.“

Nádej na zlepšenie podmienok na život

Ľudia, ktorí žijú vo veľmi skromných podmienkach, sa tu živili najmä poľnohospodárstvom a lesníctvom. Sú to malí farmári, pestovatelia zemiakov či kukurice. Predávali med, hriby, spracovávali drevo. Teraz je však až 20 – 30 % pôdy a lesov v okolí zamínovaných, a preto sa tam už nič pestovať nedá. Oblasť s rozlohou asi 140 km popri ruských hraniciach každý deň ostreľujú.

Pomáhajte spolu s nami

Nadácia Integra pomáha vo vojnu skúšanej Ukrajine už takmer dva roky, od začiatku vojny.

Okrem modulárnych domčekov chceme v tejto oblasti zriadiť aj mobilnú zubnú ambulanciu a naďalej pokračovať s balíkmi humanitárnej pomoci.

Finančné prostriedky na tento projekt poskytli slovenské nadácie – konzorcium Nadácie otvorenej spoločnosti Bratislava a Nadácie Pontis – vďaka veľkorysej podpore Taipejskej reprezentačnej kancelárie na Slovensku.

Pomôžte spolu s nami zmierniť utrpenie ľudí v pohraničných oblastiach Ukrajiny.

Slavka Golis,
Nadácia Integra

WWW.INTEGRA.SK

PĚT JAZYKŮ OMLUVY

Omluva je jedna z nejtěžších věcí v mezilidských vztazích. Má ale velkou moc. Může zachránit situaci, vztah, manželství nebo pověst.

A naopak. Tam, kde někdo omluvu právem očekával, ale nedočkal se, může dojít ke zbytečnému odcizení a ochladnutí vztahů. Co když ale druhý omluvu nepřijme? Jak se máme správně omluvit? A co když omluva pro každého z nás znamená něco jiného? Odpovědi najdete právě v této knize.

Kniha Pět jazyků omluvy vám pomůže překonat mnohá nedorozumění ve vztazích i komunikaci a třeba i napravit to, co se už zdálo úplně ztracené.

Pět jazyků omluvy je další ze série knih od Garyho Chapmana, který je křesťanským manželským poradcem. V Návratu domů v nových vydání již vyšly bestseller Pět jazyků lásky, Pět jazyků lásky a děti i Sedm podob lásky.

Nakladatelství Návrat domů

NÁVRAT DOMŮ

Téma ročníku 2024: Portrét křesťana

Témata příštích vydání Rozséváče/Rozsieváča

5/24 – Blahoslavení hladní a smádní po spravodlivosti
Uzávěrka do 10. 3. 2024

6/2024... Blahoslavení milosrdní
Uzávěrka do 10. 4. 2024

NABÍDKA UBYTOVÁNÍ

v rodinném domě, pro 6 – 8 osob.
Ubytování je v obci **Vikýřovice** na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou
Možno přijet i přímým vlakem Brno - Šumperk.
Jsme v podhůří Jeseníků - tudíž blízko do hor (lyže v zimě, cyklo a pěší turistika v létě).

Parkování možné na pozemku.

Více informací na tel. č.:

+420608451995

e-mail:

vera.jersakova@centrum.cz

DOVOLENKA NA LIPTOVE NÍZKE TATRY,

4 – 6 osob, 5 minut od Lipt. Mikuláša

chata-efatha.business.site

spefatha@gmail.com,

00421949121390

ŽEŇ SA ZA RADOSTŮU

Vrát' mi radost z tvojej spásy (Žalm 51, 13).

Pre mnohých ľudí je žiť každý deň s radosťou zápas. Často čakáme alebo dúfame, že radosť príde k nám, Biblia nám však hovorí, že sa máme radosť a tešiť v Bohu.

Ako sa teda môžeme usilovať o radosť? Nikdy nezažijeme pravú a trvalú radosť bez nášho Otca, ktorý nás miluje a teší sa z nás. A dokážeme to vtedy, keď vyradíme všetko, čo sa medzi nás stavia. Biblická radosť je ovocím nášho kráčania s Bohom. Je to vedľajší produkt dôverného a silnejúceho vzťahu s Otcom cez Ježiša mocou Ducha Svätého. Nemôžeme mať jedno bez druhého. Keď hľadáme Boha a radujeme sa z Neho, z toho, kým je, Duch Svätý v nás spôsobuje radosť.

Je to však radosť, ktorá sa musí chrániť a kultivovať. Veľa vecí v živote nám môže radosť ukradnúť. Žalm 51 pripomína, čo je završenie prehliadaný zlodej radosť – hriech. Kráľ Dávid v Žalme 51 drsno a úprimne vyznáva svoj hriech. Jeho vina mu vytrhla radosť, lebo hriech sa dostal medzi neho a Boha.

Dávid volá: „Vrát' mi radosť z tvojej spásy!“ (Žalm 51, 12) Hriech pretrhne radosť, ktorú zažívame, keď pokorne a verne kráčame s Bohom. Vedomý, nevyznaný hriech v našich životoch, či už sa týka našich postojov alebo skutkov, prerušuje dôverný vzťah, ktorý máme mať s Bohom.

Žalm 16, 11 hovorí: „Dávaš mi poznať cestu života, plnosť radosť v tvojej prítomnosti.“ Boh nám chce dať život a naplniť nás svojou radosťou. Hoci náš hriech nepreruší náš vzťah, pretrhne dôvernosť a skúsenosť s Božou prekypujúcou radosťou.

Je možné, že tvoj zápas o radosť je skutočne zápas srdca? Čo ak Boh chce, aby si začal kultivovať radosť vo svojom živote nie zmenou okolností, ale vyznaním?

Požiadaj dnes Boha, aby preskúmal tvoje srdce, aby ti ukázal hriechne túžby, ktoré ťa môžu pripraviť o radosť. Hľadaj Boha. Hľadaj Jeho prítomnosť. A sleduj, ako v tebe spôsobí radosť.

Otče, obnov vo mne radosť z Tvojej spásy. Preskúmaj ma a poznaj. Odhaľ akýkoľvek hriech, ktorý ma môže pripraviť o radosť. Naplň ma svojou prítomnosťou, aby som čoraz viac zažíval naplnený život, ktorý mi ponúkaš v Ježišovi. V mene Pána Ježiša. Amen.

*Ruth Schwenková
(Z knihy Stíš sa, duša, vyd Portalibri)*

KONFERENCIA SESTER BJB Z ČR A SR

Spoločná konferencia sester BJB z ČR a SR se uskuteční ve dňoch 3. – 5. května 2024 v Litoměřicích.

Téma konferencie: Srdce ženy „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6, 21).

Témata pro hlavní řečníky:

Inventura srdce – Ester Jankovičová

Žena a její poklady – Jitka Coufalová

Jak sloužit druhým svým pokladem – Ruth Maďarová

Na sobotní odpoledne pripravujeme niekoľik seminářů se souvisejícími tématy.

Podrobný program najdete v příštím čísle Rozséváče.

SVOU MOCÍ, PANE

Svou mocí, Pane
oděj mne,
když v tomto světě
musím žít –
přes oheň, vody
hluboké
Ty velíš jít.

Nauč mne, Pane
tichým být,
když v mnohém boji
klesám již –
pozvedni, Pane
rámě mé,
chci dále jít.

Když temno houstne
kolem mne
a cíle cesty
nevidím –
buď světlem, Pane
krokům mým,
ať nezbloudím.

František Zelinka